

OBČASNÍK

Agape Brno

Hluboká 5, 639 00 Brno
tel./fax: 543 213 006, e-mail: agape.brno@tiscali.cz
www.agapebrno.cz

Druhé číslo
duben 2008

Vážení přátelé, s předstihem se Vám dostává do rukou dubnové číslo Občasníku. S předstihem proto, že ve druhé polovině března a začátkem dubna zde nebudu, takže by Vám jej neměl kdo zaslat. Po dvou letech totiž opět vyrážím do Indie, kde si hodlám projít na kole místa, kde jsem ještě nebyl a která znám jen z doslechu nebo z obrázků, a také abych si trochu odpočinul a načerpal další síly. Odjízdim s dobrým pocitem vykonané práce a s vědomím Vaší podpory, kterou jste nám tak krásnými dopisy i osobními hovory vyjádřili. Za to Vám všem patří velké **DÍKY!** A. Červený

Ohlasy na minulé číslo

Tak jak jsme předpokládali, článek „Nabídka nových knih“ v letošním lednovém čísle Občasníku nenechala spoustu lidí klidnými. Zmiňovaný článek jsme totiž psali - aniž by to kdokoliv z Vás zaregistroval - se dvěma úmysly. Prvním bylo otestovat si naše čtenáře. Chtěli jsme vědět, jak na tento, zcela provokující, článek zareagujete a co nám k němu napíšete. Chtěli jsme totiž zjistit, co se uvnitř každého z Vás vlastně skrývá. A to nezjistíme jinak, než když se člověk zasáhne do „citlivých“ míst.

Druhým úmyslem bylo opravdu vyprovokovat Vás alespoň k nějaké činnosti, protože jinak bychom měli pocit, že „házíme na stěnu hrách“, a věřte, že to je velmi nepřijemný pocit.

Podle Vašich reakcí Vás článek opravdu zasáhl do zmiňovaných citlivých míst. Tolik odpovědí, kolik jsme dostali, jsme nečekali ani v naší bujné představivosti. Během několika týdnů nám přišlo několik desítek písemných odpovědí (telefonické a osobní kontakt ani nepočítám), což v historii Občasníku nepamatujeme. A jaký je výsledek?

Naprostá většina Vašich reakcí byla veskrze kladná. Kdybychom je chtěli všechny otisknout, nestačilo by nám ani zvláštní číslo Občasníku. Setkali jsme se u Vás, vážení čtenáři, s plným pochopením, za což Vám velmi děkujeme. Nezůstalo však jen u kladných reakcí, ale většina z Vás pochopila, co jsme článkem chtěli říci a začala jednat. Tak např. pokud si novou knihu dříve objednalo max. 60 lidí z celkového počtu 500 odběratelů, nyní to byla více než polovina! Navíc se i někteří z Vás chopili toho, že nové knihy doporučují a prodávají svým známým. Všem Vám jsme za tuto podporu nesmírně vděční a moc si jí vážíme. Vždyť dnes - což je za tři měsíce od počátku prodeje nových knih - je prodáno 2/3 nákladu! Směle můžeme proto přistoupit k vydání další nové knihy od Bedřicha Kočího - Pavlovy rozpravy I, tak jak jsme to slíbili. Viz dále nabídka nových knih.

Některé reakce byly udivené ve smyslu, že jako Agape přece nepotřebujeme psát takové články, abychom „zvýšili odbyť“ a že se nemusíme takto nikoho doprošovat.

Vyložene negativní odpověď přišla jen jedna (poslední otištěná odpověď na str.2). Mně až tak negativní nepřipadla, možná jen proto, že jsem podobných reakcí čekal víc a dokonce jsem byl připravený i na šťavnatější odpovědi. P. Brzobohatá však na to připravena nebyla, a tato reakce ji docela zasáhla. Mně na tomto připadlo komické jen to, že jsem paní nabídl, že jí vrátím celoroční předplatné Občasníku 70 Kč, které však zcela nepochopitelně odmítla s tím, že bude Občasník odebírat dál.

Na druhé straně jsem si vědom, že si lidé mohli myslet cokoliv, jen to nenapsali nebo neřekli. Statisticky se však domnívám, že to bude procentuálně stejně jako u psaných reakcí. Ještě jednou Vám proto všem děkujeme za podporu, byť i jen morální.

Několik vybraných dopisů neotiskujeme celé, vybíráme pouze ty části, které Vás ještě mohou jakkoliv oslovit. A. Červený

• Vážený a milý pane Červený, minulý týden jsem dočetla Občasník. Úplně s Vámi cítím, v tom, co jste napsal v závěru nad situací s knihami a přednáškami vydanými v Agape.

Mám velkou radost z každé knihy, kterou vydáváte, včetně Vašich cestopisných. Trochu jsem posmutněla, že už žádná cestopisná nebude, protože jsou výborné a mohla jsem Vás takto blíže poznat a vše s Vámi spoluprožívat na Vašich zajímavých cestách. Když jsem si objednávala Vaši první knihu o Novém Zélandu, tak jsem Vás chtěla hlavně podpořit. Kniha mě však tak mile překvapila, že jsem se těšila na každou další a také jsem jimi obdarovávala lidi kolem sebe. Budu v tom i dále pokračovat.

Srdce mi poskočilo radostí, když jsem si přečetla, jaké jste nám připravili nové knihy. Karla Funka mám doma celého a B. Kočího Pavlovy rozpravy jsem se marně snažila sehnat po antikvariátech. Mám jen pátý díl. Mnohokrát jsem se k němu vracela ještě dříve, než jste o něm začali psát v Občasníku. Díky Vám, vím konečně, kdo Pavlovy rozpravy napsal. A nyní se chystáte dílo vydat celé. Kéž to pochopí dost čtenářů, jaký dar nám tím dáváte.

Ceny knih by mohly být vyšší, protože si zasloužíte za svou práci také odměnu! Jste tak obětaví a skromní. Určitě si je chceme s manželem objednat již teď a to 2 krát.

Děkuji za vše a přeji mnoho dobrého Vám všem v Agape. Srdečně zdraví Marianna V.

• ...Je mi lúto a trochu ma udivuje, že nemáte väčší dopyt na knihy a prednášky. Pretože je to naozaj hodnotná a podnecujúca „práca“. Takisto knihy B. Kočího. Ja som ich objavil aj na stránke www.duchovnisetkani.cz a odtiaľ som si ich vytlačil, niekomu daroval alebo odporučil stránku. A teší ma, že to vydávate knižne, bo kniha je kniha. Lepšie sa číta a „drží v ruke“. Verím tomu, že toto vám zo skladov bude miznúť. Určite si niečo objednáť. Čo sa týka prednášok, niekedy sme sa Vás pýtali, či môžeme prednášky kopírovať a šíriť ďalej. Dostali sme súhlas. Ja osobne som to dal pár ľuďom s tým, že som povedal, ako fungujete a že by bolo vhodné prehodnotiť, či vám neposlal nejaký príspevok, poprípade ďalšie prednášky objednať od Vás. Zrejme sa tak nestalo.

A trochu chápem Vaše obavy, ako píšete z „ďalšej spolupráce“. Ono je najhoršie, keď nadobudnete pocit, že je to „jednostranný vzťah“. Ale z toho článku chápem prečo. Ja mám tiež skúsenosti s tým, že ľudia si oveľa menej vážia „veci“, ktoré im dáte pred nos, ako tie, na ktorých sa podieľajú aspoň z malej časti. Ono vždy poteší akákoľvek odozva, nehovoriac o pomoci. Preto Vám prajem veľa sily v tom pokračovať a „vedieť“, kedy to už nebude v poriadku. Pavel L.

• ...Děkuji za první číslo letošního Občasníku, ze kterého jsem měla, jako vždy, velkou radost. Vždycky se těším, je to pro mě příjemné spojení s vámi v Agape, s lidmi, kteří jsou na stejné vlně a byla bych nerada, kdybyste Občasník přestali vydávat.

Příznám se, že jsem pohodlná reagovat na články nebo se ptát a taky slovní obraty nejsou mojí nejsilnější stránkou. Přesto chci reagovat na Vaše postesknutí ohledně prodeje knih a nahrávek. Docela mě to překvapilo, že je tak malý zájem z řad odběratelů. Nechápu to. Vlastním všechny Vámi vydané knihy, některé jsem zakoupila opakovaně jako dárek. Nahrávku jsem si zakoupila jen jednu, a protože mám nahrávky i od jiných přednášejících, opravdu nemohu mít všechno. Píšete, že máte zkušenost, že ti co Vás nejvíce pobízeli k napsání knihy, si ji pak nekoupili, tak vás mohu potěšit, že je to úplně normální jev, mně se to děje také. Proběhne zajímavý seminář, všichni chtějí pokračování a nakonec ti, co nejvíce volali, se nepřihlásí, a tak seminář pro malý zájem musím zrušit. Ludmila K.

• Vážené Agape, ...ano, i my náležíme jistě k dalším „bordelářům-sklerotikům“, kteří dodnes nemají předplacený Občasník na rok 2008, a přesto si vůbec nedovedou představit, že by se pojednou vytratil z jejich života. Nicméně - přesto vážně NĚCO existuje mezi „nebem a Zemí“, jak krásně lidově sem tam asi všichni povídáme, a v neděli nad ránem jsem si v polospánku náhle uvědomil, že je konec roku, a my nemáme uhrazený Občasník, aniž bych si na tuto „povinnost“ uplynulé dva měsíce byl jen jedinkrát vzpomněl... Samozřejmě jsem onu myšlenku (a byla to vůbec pouze myšlenka...?) „hodil kamsi za hlavu“ s tím, že to vyřeším po Novém roce. Jenomže v pondělí večer jsme v listovní schránce spatřili nové číslo. A příznám se - docela mě zamrazilo i zamrzelo... Hned jsem ženě sdělil, že jsme pěkné ostudy, a přidal „zážitek“ z polospánku. A posléze se k tomuto smíšenému pocitu čehosi nehezkého a neférového přitoulala sprcha v podobě Vašich poznámek na straně 13 k „zájmu-nezájmu“ nás čtenářů o Vaše „pohlazení na duši“, jak jistě lze výstižně nazvat cokoliv přicházející z Vašich per, z Vašich duší...

Víte - domnívám se, když vyloučím těch několik lidí, kteří Vás k vydání knih vyhecovali a poté se na ně z nepochopitelných důvodů „vykašlali“, že původ „nezájmu“ nás ostatních spočívá ve velmi totožném postoji: rádi bychom, ba nadšeně, nabízené přijali, avšak v záplavě denních pracovních-rodinných starostí nám nějak „nezbývá čas“ zvednout telefon, napsat e-mail..., zkrátka chytá nás do pastičky měra zvaná LENOST... Určitě není příčinou nezájmu finanční stránka věci, to bychom museli skutečně přebývat pod mostem s kůrkou chleba, a pochybuji, že by právě tito lidé náleželi ve většině k Vaším příznivcům... Petr K.

• Vážené Agape, knihy jsem si objednávala proto, že jsem po velmi dlouhé době nakoukla na webové stránky Agape a zjistila co a jak. Víte, kdysi jsem hlála každé číslo Občasníku a pátrala i na webu, abych zjistila novinky. Bohužel, musím říci, že už je musím „shánět“ jinde. Na Vašem webu se nic neděje, prakticky je téměř mrtvý, vždyť ještě v loňském roce tam vydávání Občasníku bylo prezentováno téměř jako novinka..., a tak jsem jej přestala navštěvovat.

A Občasník? Opravdu, kdysi jsem se dychtivě vrhla na každé nové číslo a jedním dechem jsem jej přečetla. Bohužel, musím konstatovat, že už mne vůbec neuspokojuje a očekávám více... a už ani na rok 2007 jsem nechtěla obnovovat předplatné, ale pořád jsem doufala v to „co kdyby...“ Dle mého názoru, ale i názoru mého bratra, se Občasník omezil na tři truchlivé záležitosti a stejně truchlivým způsobem je prezentuje: 1- konstatování, že je potřeba duchovně se rozvíjet (s tím souhlasím), ale pláč nad tím, jak je to těžké, 2- když se něco podaří, tak velké dojetí, 3- bušení a tepání do Parcifalů, bláznů a lidí, kteří mají jiný názor, resp. zesměšňování až urážení lidí s jiným náhledem. Toto jsem i říkala panu Staňkovi. Bohužel, více přínosu v Občasníku necítím. Chybí mi v něm pozitivní myšlenky, málo je tam poznatků z běžného života, výkladů snů a příběhů ze života, zážitků a prožitků. Je vidět na Občasníku i na webovkách, že čas, který jste mu věnovali před lety, je nyní již kratší - spíše vidím obojí na okraji Vaší činnosti. Alespoň to je můj dojem...ale nechci křivdit příspěvovatelům - tohle je spíš věc koncepce.

Poslední ránu jsem dostala, když jsem se dočetla na předposlední list. Celá strana byla věnována jakési tryzně. Nevěřila jsem vlastním očím, když jsem si přečetla Vaši větu o tom, že by se čtenáři měli stydět, když si kromě předplatného u Agape nepořídili žádnou knihu (v té době jsem je již objednané měla, ale o to nejde.) Víte, možná, že byste se měl zastydět Vy, pane Červený, a také (a hlavně) se zamyslet, proč tomu tak je. Nedokážu pochopit, jak se majitel nakladatelství domáhá takovýmto způsobem vyššího prodeje a dělá si právo na obsah našich peněženek. Další rozměr tohoto odstavce byl pro mě také odstrašující. Stejným způsobem s námi jednali učitelé a třídní na střední škole, když jsme se nedostavili do prvomájového průvodu nebo nechtěli jet na letní povinnou studentskou aktivitu - nejen, že nás takto citově vydírali tím, že bychom se „měli stydět, že jako žáci školy jsme nebyli ochotni reprezentovat školu v prvomájovém průvodu“, ale i vyhrožovali, že nás nepustí k maturitě - maturovala jsem v roce 1989.

Ani bulvár neřeší interní problémy na stránkách svých časopisů - tedy nevím, nečtu je, občas na návštěvě prolístuji - pro zajímavost i pro určitý přehled o české společnosti (ne pro drby, ale čím „důležitým“ se zabývá), ale zatím jsem nenašla nikde pojednání např. o redaktorech hádajících se o platy, milence či jiné... a aby čtenáři rozhodli, či má ten mileneček být...

Na mne Vaš citový výlev působí stejně příšerným dojmem a přemýšlím o tom, jestli v tom má prsty Vaše pýcha nebo drzost, a nebo jen nedostatek taktu v oblasti citu. Zapůsobilo to na mne tak hrozně, že letos ještě ano, ale v roce 2009 už Občasník odebírat nechci.

Můj názor teď máte. Nelze se jen chválit a nelze říkat, že všechno je špatně, ale myslím, že celý Občasník usnul na vavřínech jásaní těch, kteří chválili (také jsem mezi nimi byla) a nevyvíjet se dál - to je přímo vražedné.... Před pár lety mi Občasník pomohl otevřít obzory a jsem mu za to vděčná...a Bůh i pan Staněk ví, že nejsem jen taková kverulanka či člověk s černou nitkou, ale na cestě člověka k duchovnímu poznání se mi zdá, že tohle je už ZOUFALE MÁLO.

Děkuji Vám za to, co bylo a i za to, co bude. S pozdravem Alena B.

Ad au-pair služba (článek p. Petry na str. 3 v lednovém Občasníku)

• ...Když už jsem se tak rozezpala, tak snad ještě abych reagovala na článek paní Petry k au-pair a ztrátě české důstojnosti. Naše dcera má úplně jinou zkušenost. Po třech letech vysoké odjela na dva roky do Anglie, do rodiny se třemi dětmi. Její povinností bylo dětem nachystat svačinu a odvézt do školy a ze školy, jinak měla volno. Postupem doby, jak se seznamovala s rodinou, zjistila, jak plývají potravinami, začala postupně děti učit šetrnosti, zdravému stravování a paní jí v tom dala volnou ruku. Při společných večeřích s rodinou a po večeři se vedly hovory o politické situaci u nás, taky o tom, jak jsou česká děvčata inteligentní a pracovitá, ale že jim chybí sebevědomí atd. V době volna, na prosbu rodiny, chodila na „čaj o páté“ k babičce dětí, kde si se starou paní vždy příjemně popovídala a v její společnosti jí s ní bylo moc dobře (za to, že dělala společnost, dostala zapláceno). Chodila také do rychlého občerstvení, do arménské rodiny, kde si jí také časem velmi oblíbili a získala jejich důvěru. Dozvěděla se celou historii exodu této rodiny a Arménů vůbec. Proč to všechno ve zkratce píše. Dcera přijela se s dárečky pro nás od obou rodin a předávala nám je s tím, že nám má rodičům vyřídit obdiv a poděkování za to, jakou jsme vychovali dceru. Myslím, že je to dostatečný důkaz toho, že česká děvčata nemusí ztrácet důstojnost, naopak mohou šířit naše dobré jméno.

Dcera svůj pobyt vyhodnotila tak, že získala sebevědomí, přátele, poznala jinou kulturu s tím, že je tam dobře, ale žít by tam nechtěla a taky, že by dala skoro povinně, aby pokud možno, všichni vycestovali, nasbírali zkušenosti a ty pak doma zhodnotili. To, co jsem napsala, je jen velmi stručný popis toho, co v Anglii prožila. Ludmila

• Vážený pán Staněk,

práve som si prečítala článok v novom Občasníku, v ktorom pani píše o au-pair a trestaní detí. Nedá mi na to nereagovať, pretože mám takú skúsenosť za sebou. Nerobila som síce au-pair na „plný úväzok“, bola som vo Francúzsku študovať jeden ročník vysokej školy. No príležitostne som strážila 3 a pol ročné dievčatko, ktorého matka bola mladá Slovenka a otec Francúz. Obaja rodičia boli veľmi milí, no mali veľa práce a malá bývala do večera v škôlke. Tak som ju často strážila ja. A keď mám pravdu povedať, spočiatku mi to dalo poriadne zabráť, kým som sa neobrnila a nespevnila nervy. Najprv som si myslela, že malá ma svojimi „výčinnými“ skúša, ale neskôr, keď som spoznala lepšie aj rodičov, som zistila, že k nim sa správa tak isto. Hoci oni boli naozaj milí, nemám sa na čo sťažovať, naopak, som im veľmi vďačná, lebo mi dali spoznať veľa z francúzskej kultúry, zvykov, brávali ma so sebou na výlety, k starým rodičom, pozývali ma na večere a pod. No možno boli až „príliš dobrí“ na svoju dcéru. Aj keď mne nepatrí ich súdiť, časom som si z toho zobrala pár ponaučení. Malá bola veľmi inteligentná, učila sa rozprávať aj po slovensky, zvládala náročné hračky a hry a ja som sa dovedy nestretla s tak inteligentným 3 a pol ročným dieťaťom. No vedela svoju inteligenciu dobre využiť aj v svojom prospechu. Všimla som si, že keď jej rodičia niečo prikázali, alebo ju o niečo poprosili, tak to proste neurobila a oni ju nechali tak. Potom samozrejme skoro vôbec neposlúchala, nemala vôľu žiadneho „trestu“, nemyslím fyzického. Vedela urobiť neporiadok, ale upratať po sebe už dalo kopu námahy. Robila väčšinou len to, čo sa jej chcelo, a pokiaľ sa jej nevyhovelo, vedela spustiť poriadny krik. Skoro nikdy som ju nevidela plakať, iba jačala od zúrivosti. Moja mama mi nechcela uveriť, keď som jej rozprávala zážitky s ňou. Raz som jej zavolať na Slovensko, keď malá mala práve taký „záchvat“, lebo som neurobila, čo chcela. A mama v šoku počúvala pri telefóne a hovorila, že som jej musela urobiť niečo hrozné, keď tak jačí. Že niečo také ešte nikdy nepočula. To hrozné, čo som jej ja urobila, bolo, že som nevyhovela všetkým jej manierom. Stávalo sa, že chcela niečo na večeru a keď som jej to uvarila, tvrdila, že to nie je to, čo chcela. Pokojne hádzala jedlo z taniera na zem, keď na to práve nemala chuť. O polnoci, keď ja už som zaspávala na pohovke, ona zrazu vyšla z izby na bicykli, že sa ide bicyklovať. Raz som išla pre ňu do škôlky, kľudne sme odišli a o pár metrov už začala kričať, že chce ísť naspäť. Darmo som sa jej snažila vysvetliť, že škôlku už zatvárajú. Hodila sa na chodník a jediná možnosť bola odniesť ju domov na rukách, lebo otec zabudol ráno vziať kočík. Cesta, ktorá normálne pešo trvala najviac 10 minút, nám trvala asi pol hodinu, pretože celú cestu so mnou bojovala, kričala, škriabala, kopala. Musela som ju niesť chrbtom k sebe, aby mi neublížila. Nepríjemné boli aj pohľady ľudí na ulici, čakala som, kedy sa ma kto opýta, či som ju neuniesla, alebo niečo podobné. Keď som ju nevládala niesť, musela som zastať, položiť ju na zem, kam sa ona zvalila a ďalej kričala a po chvíli ju znova zobrat' na ruky. Keď sme prišli domov, nevládala som ani odomknúť dvere, tak ma boleli ruky a viac ako týždeň som mala svalovicu. Tiež sa stalo, že po večeri chcela strhnúť zo stola obrus aj s taniermi. Dostať ju večer do vane bol tiež väčšinou problém a keď sa už uklúdnila, problémom bolo dostať ju von. Raz som s ňou bola sama až do rána a bolo treba ju odvieť do škôlky. Nie a nie ju obliecť. Až keď volala jej mama, povedala som jej, aký mám problém a ona mi vysvetlila, že ju nemôžem najprv obliecť a potom jej dať kakao, že najprv si musí vypiť kakao, v pyžame, až potom dovolí, aby ju obliekli. Večer sľúbila, že keď jej prečítam jednu rozprávku, už pôjde spať a nevylezie z postele. No nikdy svoj sľub nedodržala, vždy chcela viac a viac. Inak bol krik. Takýchto príkladov by som našla ešte veľa, pretože som tam strávila 9 mesiacov, ale asi to na vykreslenie situácie stačí. Nechcem zase tvrdiť, že vždy bola zlá, to nie. Vedela byť aj milá, šikovná. No väčšinou šlo o situáciu, keď sa jej vyhovelo, alebo sa jej venovala pozornosť. A tej (podľa môjho názoru) jej rodičia nevenovali dosť a možno chceli svojimi ústupkami kompenzovať pocit viny. Nevie, ale tak som to odpozorovala. Keď mi neskôr dali právo dať jej po zadku, ak by veľmi vyvádzať, priznám sa, neraz som ho využila. Samozrejme, vždy som jej dala len jednu slabú a vždy až keď už to „po dobrom“ nešlo a vždy mi to bolo ľúto. No aj tá slabá rana mala silný účinok. Keď si spomeniem, ako som ja tiež vedela dostať od rodičov. Raz na mne mama dokonca zlomila varechu. Aj keď už určite bola nalomená, lebo zas taký silný úder to nebol. Ale dobre som si ho zapamätala. A som im za to teraz vďačná. Tiež som si pri tej malej všimla, že keď som sa s ňou hrala, večer ju uspávala, čítala, alebo jej spievala práve vymyslenú uspávanku, do ktorej som „zakomponovala“ jej meno, či sa za ňu modlila, odrazu bola ako baránok. Myslím, že to veľmi potrebovala, a svojim správaním si vynucovala pozornosť. A tým, že bola inteligentná, vedela ešte viac, „ako na to“. V tomto súhlasím s pani, že kariéra nie je to „naj“ a rodičia sú nenahraditeľní. Ale na druhej strane si nemyslím, že je to celé „nanič“. Ja som sa k tej malej správala slušne, starala som sa o ňu, snažila sa ju niečomu naučiť, akoby bola moja vlastná. A takto som si aspoň mohla vziať ponaučenie z toho, ako by to mohlo dopadnúť, keby som sa svojim deťom nevenovala, keby som im všetko dovolila a nič od nich nevyžadovala. Naučila som sa viac trpezlivosti. Uvedomila som si, aká je to fuška, vychovávať deti a zároveň aké je to krásne. Tiež som sa dobre naučila ďalší cudzí jazyk, ktorý by som sa v kurzoch na Slovensku nemohla zďaleka tak dobre naučiť a v tom tiež s pani nesúhlasím, pretože mňa to neskutočne obohatilo, snažiť sa rozumieť druhým, keď tú istú vec vo svojom jazyku vyjadrujú úplne ináč ako my. Užila som si pritom aj veľa zábavy a mám stále vo francúzsku (aj v iných krajinách) dosť kamarátov, s ktorými sme stále v kontakte. Považujem to obdobie a rozhodnutie tam ísť za jedno z najlepších v mojom živote a za nič by som tie zážitky (ani tie horšie pri strážení dieťaťa, pretože v konečnom dôsledku to bolo poučné a teda pre mňa dobré) nevymenila, aj keď sa mi už cnelo za domovom...

• Slečno Danielo, odpovídám na Váš dotaz Agape z Občasníku č. 4/2007, str. 9 dole ohledně toho, **jestli existuje na světě pro člověka alespoň jeden „pravý“ partner.** Na to, na co se ptáte v Agape a pan Staněk Vám odpovídá, ohledně vztahů a „pravého“ partnera, jsem hledala před několika lety odpověď i já a hledala jsem totéž co Vy - vztah harmonický bez hádek...partnera, který ke mně dle Boží vůle patří, tzn. druhou „moji polovinu“...a naplnit s ním Boží lásku na Zemi...= být šťastná...

Můj názor je, že „věci“ cítíte správně (hledala ideál...byla nespokojená...), i já je tak cítila, i když také chvílemi pochybovala...ale dnes vedle sebe mám už tu „druhou polovinu“ dle Boží vůle, i když cesta pro mě nebyla vůbec jednoduchá, hodně „trnitá“, několik let, ale vůbec nelituji, opravdu trpělivost a víra růže přináší (obrazně i doslova)...stálo to za to, resp. stále to stojí za to (vše jako v moudrých pohádkách, o kterých se též zmiňujete, když se člověk nechá citem - Bohem vést...).

Nechte se vést Vaším citem a s prosbou (modlitbou) o to, co hledáte a cítíte, Vám odpovědi život postupně přinese. Též v Abdrushinovi - Ve světle pravdy - v kapitolách Manželství, Bdi a modli se, Žena a muž, Smysl pro rodinu, Útulný domov - se píše o tom, na co se ptáte ohledně "pravého" partnera i „pravého“ partnerství.

Váš dopis a odpověď na něj v Občasníku jsem četla až nyní, v lednu, proto reaguji později. Na základě vlastní zkušenosti si myslím, na rozdíl od pana Staňka, že to není otázka kritérií, ale citu, ten Vám napovídá a ten, dle mého, Vás vede správně. Mě též dovedl do „cíle“. Ať se daří a mějte se krásně. Zdraví Eva J.

Z pera našich čtenářů

Stále ta transformace

V posledních letech se stále více skloňuje slovo transformace a společně s dalšími „fenomény“ jako jsou indigové děti, začátek věku vodnáře či proroctví kolem konce mayského kalendáře vzniká v duchovních komunitách očekávání skokové změny vibrací či snad dokonce velkého duchovního třesku, kdy pomine špatné a zůstane jen dobré.

Nedá mi na takto pojatou rychlou či vnější transformaci nereagovat. Na základě pravidla „co je snadno a rychle, to je čertem“, se mi nechce věřit, že tu působí hromadně nějaké záření z kosmu či odjinud a že jeho působením budeme převedeni do lepšího způsobu bytí.

Proč se o transformaci hovoří? Existuje neodvratný pocit mnoha a mnoha lidí, že spirála života se zrychluje už nepřiměřeně k našim možnostem. Že životní tempo je příliš překotné. Že mezilidské vztahy jsou tolik poškozené. V tu chvíli je přání tvůrcem myšlenky a člověk bude muset projít nějakou formou transformace, protože za stávajících podmínek by musel nutně nastat kolaps systému (člověka i okolí). A to si na životě závislý člověk nechce připustit.

Co je za transformační příznaky vydáváno? Nejrůznější potíže zdravotní a psychické. Nečekané bolesti zdánlivě bez důvodu, roztržitost, nesoustředění, změny ve vztazích, jiné poruchy sociálních vazeb, potřeba úniku z tohoto světa. To vše je dokládáno jako přechodné stádium adaptace organismu na vyšší vibrace. Tyto příznaky po adaptaci mají odeznít a člověk bude zdokonalen – zvýší se mu vibrace. Hotovo, pohoda. Jen se neleknout, až to začne a v klidu vydržet, než to přejde.

Je sice pravdou, že při změně k lepšímu může dojít k dočasnému zhoršení stavu, což je známé hlavně z medicíny, např. při prvních dnech půstu. Takže to do teorie pěkně zapadá, ale mě na tom celém vadí fakt, že je proces transformace označován jako z vnějšku přicházející, jako do této doby seslaný a tedy plošně působící. A je úplně jedno, jestli působí na citlivější lidi více a nevnímavé méně. Prostě začíná věk Vodnáře či co a pomocná ruka začíná pracovat.

Před tímto alibismem byl ale chtěl varovat, protože výše uvedené příznaky jsou dle mého varovnými signály jiných dějů – konzumní civilizace globální nadspotřeby, ve které žijeme a pracně přežíváme. Díky technickému pokroku a přirozené vlastnosti lidského ducha tvořit a zdokonalovat jsme se dostali až do současné doby. Velice pěkně je začátek této překotné etapy lidstva pojmenovám v knize Celestýnské proroctví, kdy lidstvo nemůže najít odpověď na otázku smyslu života a tak se rozhodne v období čekání na „posly s odpovědí“ si život ulehčit a zpříjemnit – tedy rozvoj v rovině materiální. Neveselá historika by mohla být, že až poslové s odpovědí nakonec přijdou, bude se tu tak hodně pohodlně čekat a spěchat, že si jich ani nevšimneme.

Nepůjdu do přílišných podrobností, ale hospodářské a ekonomické soutěžení firem nejen drancuje zdroje země, ale potřebuje i zvyšující se odbyt, tedy nás - konzumenty. Obyvatelé USA jsou toho zářným příkladem - 70% ročního výkonu hospodářství tvoří právě nákupy (spotřeba) obyvatel Ameriky - jejich schopnost konzumovat výrobky z ostatního světa. Kdyby náhle přestali, nebude mít Čína a jiní kam vyvážet. Člověk je pod tlakem hned 2x - v zaměstnání mi firma chce dát co nejméně peněz, abych nezdražoval vyráběné produkty, ale po práci mám naopak co nejvíce utrácet, abych jiným firmám zajistil odbyt. Na jakou míru spotřeby nás ale naprojektoval Stvořitel?

Dalším fenoménem jsou informace. V dnešní době zpracováváme tolik informací jako nikdy předtím. Možnost vzdělání je dosažitelná většině populace, hloubka poznání je mimořádná. Není tedy úplně normální, že vymývání mozků TV reklamou, globálními zprávami a internetem má za následek nevnímání a zapominání, které nás někdy může i nepříjemně zaskočit? A které informace pak považujeme za důležité? Netrpí tím třeba vztahy k blízkým? Na jaké kvantum informací či jejich formy jsme tedy naprojektováni ze stvoření?

Existuje tu už i člověk Brouk Spěchalík, tak se pak nedivme, že mezilidské vztahy jsou stranou. Existují tu mocná ekonomická pravidla a zájmy, složité soudní právo, demokracie mé osobní svobody, tak nač si komplikovat život svatbou a sdílením majetku či péčí o rodinu?

Výskyt stejných „nelogických“ zdravotních problémů u většího počtu lidí? Pokud platí, že nemoci mají duchovní příčiny, je nasnadě, že většinové vzorce chování a myšlení lidí jim budou způsobovat podobné zdravotní potíže. Naopak člověk s rozvinutým napojením k Prapodstatě může čerpat ochrannou/posilující energii a takové příznaky by se ho tedy dotýkat neměly. Troufám si tedy říci, že pokud zažívám nějaké problematické stavy, je to indikátor mé nedokonalosti, a ne posilujících vibrací z vnějšku, o které neusiluji.

A naposled zrychlování času? A kdo by dokázal v té přemíře podnětů, věcí, nabídek, možností a povinností říci, že ho nezajímají a že si v životě vystačí jen s málem a nebude svůj čas drobit? Musíme toho stíhat hodně, už jen proto, že patříme do této civilizace. Ale podvědomě si určitě přejeme stihnout (zažít) ještě víc, než je reálně možné, protože toho více víme a vidíme, že ostatní dělají. Zrychlování času tedy bude subjektivní pocit stresovaného člověka. Kdyby opravdu mělo dojít ke globálnímu zrychlení plynutí času ve vesmíru, nemohli bychom to zaznamenat, protože bychom byli také my rychlejší. V odlehčeném významu lze fenomén vysvětlit pomocí

Einsteinovy teorie relativity. Když se pozorovatel pohybuje vysokou rychlostí, plyne mu čas pomaleji než v jeho „stojícím“ okolí. Za okamžikem rakety tedy bude ubíhat život mnohem rychleji. Jestliže příliš spěcháme, náš osobní čas se opravdu vůči okolí zpomaluje a nám připadá, že okolí ubíhá rychleji a my nestíháme.

Když se na příznaky zvyšování vibrací z minulého Občasníku podívám ve světle těchto argumentů, směle mohu označit transformaci za projevy civilizačních chorob a psychických poruch a za alarmující majáky upozorňující nás, že vybočujeme z pravidel Řádu stvoření.

Vraťme se ale k podstatě transformace samotné. Je pro nás vůbec transformace potřeba? Nejsme naopak vybaveni vším, co potřebujeme už nyní? Může tu být pro nás něco připraveno stvořitelem nedokonale, že nyní by mělo dojít k tak podstatným změnám jako jsou kvality našich vibrací - což téměř odpovídá jiné vyšší formě života? Když o tom přemýšlím z této strany, tak průhledy do vyšších dimenzí jsou přece ezoterické zážitky, a ty nejsou popisovány jako nemoci či výpadky. Naopak je doprovázejí pocity pozitivní, člověk se v nich setkává s dokonalejším světem, ale zároveň „opouští“ svět tento. Vyšší dimenze nelze umístit do tohoto světa. Můžeme se i zeptat, proč třeba Ježíš jen svou přítomností neměnil lidi v anděly, určitě vyzářoval velmi silně.

Život ve hmotném světě má jistě své vibrační hranice a přechod dále je definován pozemskou smrtí, třeba zrovna tak, jak nám ukázal Ježíš.

Jiným důkazem pro transformaci by bylo porovnání, jestli stejné věci pociťují lidé i mimo západní konzumní společnost. Odlehlá Afrika, náhorní plošiny Asie? Působí transformační síly i tam, kde civilizace ještě tolik nezasáhla?

Každý jistě prochází svou osobní transformací, na základě všech duchovních zákonů, které tu stále platí a to už od narození po celý život. Nyní pro to máme lepší i horší podmínky zároveň - můžeme toho díky informacím a pokroku dosáhnout více stejně jako ztratit. Ale patrně proto jsme se narodili právě do této doby, kde jsme měli přijmout právě takovou výzvu hodnou našich možností a schopností. Takže o to usilovnější práce na boží vinici a ne čekání na transformačního bacila, kterého na mě prskne jiný chvátalík v obchodáku.

Přeji dobrý den, Martin Štěpán

• O zlých tetách (dle skutečné události)

Alena byla na návštěvě. Seděla se u kávička a klábosilo o všem možném. Malá, čtyřletá vnučka hostitelky, které se nikdo nevěšmal, se plazila po zemi.

„Simonko, vstaň a neválej se po zemi!“ napomenula ji její maminka.

„Nemůžu vstát, nemám nožičky!“ odporovala holčička tenkým hláskem.

„Nevymýšlej si a koukej vstát!“

„Nemůžu vstát, nemám nožičky!“ opakovalo děvčátko plačtivě.

Do věci se vložila babička: „Simonko, poslechni maminku a vstaň!“

Holčička se rozplakala naplno: „Není to moje maminka. Je to zlá teta, která mě bije a nedává mi jíst!“ Po tvářích se jí koulely slzy jako hráchy.

Alena vstala a přistoupila k ní: „Simonko, podívej, že už máš nožičky. Neměla jsi je, ale už ti narostly nové. Podívej se, jaké máš krásné nožičky!“

Simonka se nedůvěřivě podívala na svoje nožičky, pak se usmála skrz slzy, vyskočila na nožičky a začala vesele poskakovat. Zato její maminka se zle zamračila jako čert. Pak začala vysvětlovat, že už neví, co si má s tím dítětem počít. Pořád jen brečí a stále si vymýšlí nějaké nesmysly. Bude s ním snad muset jít někam na psychiatrii.

Holčička přestala skotačit a ustrašeně se zadívala na rozzlobenou matku. Potom přiběhla k Aleně, objala její nohy a potichu zašeptala: „Maminko!“

Nahlas prohlásila: „Chci jít s maminkou na procházku!“

Babička řekla: „Maminka teď nemá čas jít s tebou na procházku, Simonko!“

Alena, aby zachránila situaci, řekla, že tedy půjde s holčičkou na procházku ona. Oblékaly se a jí se stále honilo hlavou, cože si to vlastně nadrobila? Proč se do toho pletla?! Nepatřila přece k těm kvočnám, které musí vstrčit hlavu do každého kočárku, aby se pokochaly pohledem na buclaté nemluvnátko. Do extáze ji nepřiváděla ani nemotorná batolátka ani andílkové-předškoláčky. A všechny děti to z ní vycířovaly, a proto se od ní odtahovaly. Co to, že tahle malá k ní tak přilnula? Vždyť se nikdy předtím neviděly!

A dokonce jí řekla: „Maminko!“ No co, projde se s ní po vesnici a bude to.

Venku před domem holčičce vysvětlila, že není její maminka, ale teta. Simonka to přijala klidně a hned jí tak začala říkat. Procházely se kolem vesnice. Droboučké děvčátko se Aleny křečovitě drželo tenkou ručkou a ustavičně brebentilo slabým hláskem zakřiknutého dítěte. Alena se postupně dozvěděla, že Simončina maminka a tatínek jeli z kopce a zabili se a Simonka je sirotek, který nemá nožičky. Bydlí u zlé tety, která jí bije a nedává jí jíst.

Pak už holčička vyprávěla o veselejších věcech z jejího dětského světa: o mravenečcích a o čertíčkách, kteří se schovávají pod kameny. Nejsou zlí a je s nimi legrace.

Alena jí ale příliš neposlouchala. Snažila se rozpomenout, kde už ten slabý hlásek slyšela. A pak si vzpomněla....

Bylo to už před mnoha lety. Tehdy se v jejím těle začal probouzet nový život. Probouzel se jen nesměle, tak nesměle, že si jeho projevů zpočátku ani nevěšmala. A po pravdě si ani všimnout nechtěla. Těhotenství se jí tenkrát vůbec nehodilo. Nakonec šla před komisi, ale ta provedení „zároku“, jak se tenkrát interrupci říkalo, zamítla, protože těhotenství bylo příliš pokročilé. Otec dítěte navíc prohlásil, že si matku svých dětí představoval jinak.

Ten syčák! Ani ona už tomu člověku nechtěla dítě porodit. Ale dítě, nezvaný vetřelec, se už usadilo v jejím těle. Začala k tomu vetřelci v duchu promlouvat. Dávala mu ta nejhorší jména, která znala. Říkala mu: „Vypudím tě ze svého těla, zabiju tě!“ A vetřelec se jí začal vemlouvati slabým holčičím hláskem. Nebyl to tedy vetřelec, byla to vetřelkyně. A říkala jí: maminko!

„Nejsem tvoje maminka, jsem zlá čarodějnice, která tě zadusí a vypudí ze svého těla, ty chudinko ubohá! Jsem silná a dokážu to!“

Kouřila jednu cigaretu za druhou a měla radost, že se plod dusí. A potom na to přišla. Začala si sugerovat porodní bolesti. Dařilo se! Břicho tuhlo, stahy sílily a byly čím dál častější. Vetřelec v těle se přestal ozývat. Pak začala krváčet.

Lékaři v nemocnici odebrali odumřelý plod a bylo po starostech. To, že to bylo děvčátko, jí ani říkat nemuseli, dobře to věděla. Nikdo se tenkrát ničemu nedivil. Jen jedna paní doktorka se jí ptala, cože to proboha dělala?

„Nic!“ odpověděla hrdě ateisticky a byla si jistá, že mluví pravdu. Žádný zákon přece neporušila. Jen její svědomí jí usvědčovalo ze lži.

Od té doby už uběhlo hodně vody.

Alena odvedla Simonku v pořádku domů. To bylo naposledy, co holčičku a její rodinu viděla. Brzy se přestěhovala do jiného města a děvčátko už nikdy nespatriřila. Po čase se ale dozvěděla, že maminka Simonky onemocněla záhadnou nemocí, se kterou si lékaři nevědí rady. Ochrnula na nohy.

Byl to snad Boží trest pro zlou tetu týrané holčičky? A jestli ano, jaký trest čeká potom jí, Alenu? Anebo už si svůj odpykala?

Za dva roky po potratu holčičky se provdala. Celé roky se marně snažila otěhotnět. Prodělala spoustu zbytečných vyšetření a léčení. Ona i manžel byli prý po zdravotní stránce v pořádku a přesto to nešlo. Prý se to někdy stává. Teď už je příliš stará na to, aby měla dítě. Často ale vzpomíná na Simonku. Na tu droboučkou holčičku, která se tak křečovitě držela její ruky. Na cizí holčičku, která jí řekla: „Maminko!“ Teď už je z ní jistě velká slečna.

Ne, nejsem tvoje maminka, Simonko! Jsem jen jedna ze zlých tet, které budeš potkávat na své cestě životem.

Ať tě na ní provází Bůh! Jiřina Broučková

Píší nám naši čtenáři

• Vážený pane Červený, děkuji moc za zaslání přednášek a knih. Od včerejšího odpoledne nic jiného nedělám, než poslouchám přednášky. Pan Staněk je velice roztomilý člověk s velkým smyslem pro humor. Právě absence humoru je to, co mi vadilo na Poselství Grálu. Říkala jsem si ale, že by legrace ty velké a vznešené myšlenky zlehčila a znevážila. Dokonce jsem si připadala jakási lehkomyšlná a nedozrálá, nehodná toho, abych se přiblížila duchovním hodnotám a božské Pravdě. Říkala jsem si, že ať dělám, co dělám, stejně zůstanu Švejkem v ženském vydání. Na příkladu pana Staňka ale vidím, že duchovní člověk nemusí být svatoušek s přeslazeným úsměvem ani chladný a přísný asketa. Říká se, že humor je koření života; já mám legraci velice ráda a směju se vtipům vyprávěným mezi známými i ve sdělovacích prostředcích. Potom mám vždy jakýsi pocit prázdnoty a nenaplnění. Pan Staněk ale svým humorem koření potravu duchovní. Dává proto lidem pravou manu nebeskou, pokrm chutný a zároveň výživný. Lidé se na jeho přednáškách pobaví a přitom poučí. Jenom mě mrzí, že ho dostatečně neocenují, protože se nikdo tak nesměje jako já. Já se u počítače tak chechtám, že až padám pod stůl. Škoda, že pan Staněk není bliž, ráda bych se s ním pohádala ohledně podobnosti o milosrdném Samaritánovi. Jsem taky grálistka a nikdy bych nenechala někde ležet zraněného člověka, aniž bych mu pomohla. Abdrushinovo Poselství Grálu k ničemu takovému nevybízí!!! Pokud si ho někdo takto vysvětluje, četl ho jenom povrchně a vybírá z něj jenom to, co se mu „hodí do krámu“. Tím nemyslím pana Staňka, protože on se neposmívá „Poselství“, ale grálistům. A grálista není Abdrushin, právě tak, jako papež není Bůh. Grálisti jsou jenom lidé chybující jako všichni ostatní, a někteří si myslí, že když si přečetli „dokonalou“ knihu, tak na ně ta dokonalost jaksi sestoupila. Navzdory tomu pro mě Abdrushinova kniha „Ve Světle Pravdy - Poselství Grálu“ zůstane tím nejlepším, co jsem v životě přečetla. Už v dětství jsem tušila, že taková kniha existuje, ale hledala jsem ji skoro do čtyřiceti let.

Abych to shrnula, zamilovala jsem se do pana Staňka. Asi bych si na něj myslila, kdybych už nebyla zadaná. Žiju totiž na hromádce s přerostlým a hrozně žárlivým vlčákem, takže jsem už lásku rozdala.

Pane Červený, pozdravujte pana Staňka a vyříd'te mu, aby do těch pejskařek tak nerýpal, třeba si šlape po štěstí.

Se srdečným pozdravem Jiřina

• Vážené Agape, již nějakou dobu jsem si velmi přála mít se svým přítelem potomka (z předchozího vztahu mám devítiletou dceru).

Dříve jsem nechávala ženy, které jsou přímo posedlé po potomkovi a nevěřila jsem tomu, že by se mi něco takového mohlo stát. Již nějakou dobu jsem byla zoufalá, že nemohu otěhotnět. V návalu největšího zoufalství, jsem v noci otevřela Vaši knihu „Láska muže a ženy“, dávala jsem se na medailonek Panny Marie, dávala jsem nad něj ruku, četla jsem si poselství a prosila o pomoc. Byl to moc příjemný zážitek, u kterého jsem se uklidnila a celou věc jsem pustila z hlavy s tím, ať se děje Boží vůle. Taky jsem si přála, abych své dítě porodila do svých třicátých pátých narozenin, a to z toho důvodu, že jsem nechtěla v pozdějším věku absolvovat odběr plodové vody a nejrůznějších vyšetření, které jsou v „pozdějším věku“ nutné.

Vše se odehrálo v polovině ledna a já měla třicet pět let 13. října. Měla jsem na vše opravdu málo času. Stala se však neuvěřitelná věc. Asi týden na to jsem otěhotněla. Celé těhotenství bylo nádherné. Byla jsem plná energie, pohody, štěstí a neměla jsem nejmenší problém. Díky svému pohodovému těhotenství jsem pracovala do poloviny devátého měsíce a pět dní před porodem jsem se se svojí dcerou stěhovala za přítelem z Brna k Českému Krumlovu.

Chtěla jsem své dítě porodit v Brně. Jelikož můj plod byl větší a já jsem malého vzrůstu, doktorka chtěla, abych podstoupila umělé vyvolání porodu. Nakonec jsem na naléhání souhlasila. Protože do termínu zbyval jeden den, chtěla jsem počkat aspoň na termín (opět zdůrazňuji, že jsem neměla sebemenší problém). To mi však nebylo umožněno z důvodu, že se jim to organizačně (papírově) nehodilo. Z tohoto tvrzení jsem byla hodně překvapená. Měla jsem opravdu silný pocit, že mám počkat, až se malému bude chtít. Proto jsem si vyžádala svoji dokumentaci a odjela rodit do nového bydliště.

Vybrala jsem si porodnici v Českém Krumlově. Tady jsem na svět přivedla 1. 11. 2007 svého čtyř kilového syna. Vše trvalo asi hodinu bez jakýchkoliv problémů. Když jsem tvrdila, že u kontrakcí mohu spát, říkali, že se o porod nejedná. Nakonec jsem se nedostala ani na porodní sál. Rodila jsem ve spodním prádle, kam jsem si čtrnáct dní před porodem zasunula kopii medailonku. Celý porodnický personál i sestřičky a doktoři na dětském oddělení byli neskutečně vstřícní a laskaví. Celou dobu těhotenství i porodu jsem byla při jakékoliv komplikaci připravená odevzdat se a plně důvěřovat lékařskému vedení.

Ještě jednu věc jsem v noci před porodem udělala. Vzala jsem si knihu „Nemoc jako symbol“ od Dahlkeho a procházela jsem všechny komplikace, které mohou u porodu nastat a snažila jsem se mé případné duchovní vady ještě před porodem vyléčit. Tento způsob odstranění nemocí se mi velmi osvědčil.

Po porodu se mi stala ještě jedna příjemná událost. Když jsem se šla v doprovodu sestřičky osprchovat, vypadla mi z prádla ona kopie medailonku. Nejprve jsem se lekla, že mě bude mít za blázna. Nic takového se nestalo. Naopak. Velmi se zajímala, proč ho tam mám.

Popravdě jsem řekla, že to doporučujete ve své knize pro bezbolestný porod. Řekla, že tomu věří. Byla jsem jejím postojem velice mile překvapena a zároveň velmi ráda, že se vše dostává i do „materiálního prostředí“.

Touto cestou Vám chci mnohokrát poděkovat za syna, Vaši práci a trpělivost, kterou s námi máte. Ještě jednou vřelý dík. Markéta R.

• Vážené Agape, před několika dny jsem od Vás obdržela svoji první analýzu jemnohmotných těl. Chci Vám z celého srdce poděkovat za úžasný materiál, který jste mi tímto poskytli ke studiu. Téměř každou volnou chvíli se k analýze vracím a neustále žasnu nad komplexností poskytnutého materiálu. Už jen samotné čtení (možná spíše studium) mi přineslo nevšední zážitek. Opravdu děkuji za toho „průvodce“ po cestě, po které všichni kráčíme..., a který více než předčil moje očekávání. Jana V.

Výklady snů

Jedná se o skrytou školu výkladu, která umožní těm, kteří mají vysokou míru schopnosti abstrakce, pochopit analogičnost snů a reálných událostí. Přirozeně otiskujeme vždy jen několik snů a jejich výklady, přestože nám chodí desítky dotazů na toto téma. Výklady jsou většinou ty, které by mohly být pro ostatní podnětné, a podle kterých by se čtenář mohl sám pomalu naučit svým vlastním snům rozumět. Často jsou sny „poselstvím z jiného světa“, kterým je dobré rozumět. J. Staněk

• Dobrý deň celému Agape..., už pred časom som Vám písala mail so snom, ktorý mi stále vrtal v hlave, no mail ste asi nedostali a mne ten sen nedá pokoja, tak som sa rozhodla napísať vám ho ešte raz s prosbou o výklad.

Snívalo sa mi, že som hrala v divadle. Dostala som úlohu hrať anjela. Bola generálna skúška pred premiérou. Všetci herci boli na javisku a režisér nás usmerňoval. Mala som oblečené dlhé biele šaty. Najprv ma na nejakých lanách vytiahli nad javisko a ponad javisko som vo vzduchu opísala kruh. Potom ma spustili do stredu javiska. Tam oproti mne stál muž oblečený v čiernom, ktorý predstavoval diabla. Pamätám si dokonca jeho tvár, no na nikoho, koho poznám, sa nepodobal. Stáli sme veľmi blízko seba a našou úlohou bolo okolo seba niekoľkokrát obísť v kruhu, takmer sme sa pritom dotýkali a museli sme sa celý ten čas pozerat' vzájomne do očí bez uhnutia pohľadu. Potom mi režisér povedal, že urobil dobre, že tú úlohu dal mne, lebo predtým ju chcel dať inej žene, ale že ona by nedokázala pozerat' sa mu stále do očí. Tú ženu si tiež pamätám, mala dlhé blond kučeravé vlasy a modré oči, ale nikomu sa nepozerala do očí. Na ďalší deň mala byť premiéra. Kúpila som lístok svojej mame, ale keď som sa počas hry pozrela na miesto, kde mala sedieť, tak tam nebola.

Sen sa mi sníval v ťažkom období, čo sa týka vzťahov kamarátskych, rodinných aj partnerského. Takisto aj nasledujúce sny.

Tieto 3 sny sa mi snívali 3 noci za sebou, boli trochu zvláštne a tiež si ich neviem vysvetliť. Jednu noc sa mi snívало, že sme sa s partnerom vzali. Ďalšiu noc sa mi snívало, že som rodila. Bola som už v nemocnici, napojená na monitor, ležala som na lehátku. Vedľa mňa bolo menšie lehátko a na ňom sedelo malé dieťa, chlapec, ktorý sa mi mal narodiť. Cítila som aj pôrodné bolesti. Prítom som sa rozprávala s tým dieťaťom. Malo už okolo 1 a pol roka. Pýtala som sa ho, ako sa chce volať. Ono mi odpovedalo, že Milanko. A ja na to, že Milankov už máme v rodine dosť, že by sa mohol volať Adamko. A on súhlasil. Stála pri mne aj mama. Lekárka mi potom povedala, že musím ísť na cisársky rez, lebo mám úzku panvu (ja som sa tak narodila, lebo úzku panvu má moja mama). Bolo mi to veľmi ľúto, lebo som chcela rodiť prirodzene. Potom si pamätám, že keď som sa prebudila z narkózy, ten chlapec už behal po miestnosti a bol dosť neskrotný, nechcel si sadnúť, ťažko ho bolo aj uspať. Písala som potom správu rodine a kamarátom o narodení syna. No nepísala som jeho priezvisko. Až keď som išla poslať správu priateľovej sestre, tak ma to napadlo, že som nikde nenapísala priezvisko, tak som potom doplnila priateľovo priezvisko. A ešte v tom sne sme sa s priateľom rozprávali, že sme sa ešte neuzavreli, že to urobíme neskôr.

A v poslednom sne som sa akoby zobudila, vstala z postele a šla do kúpeľne opláchnuť si tvár. Zrkadlo nad umývadlom bolo zarosené. Naklonila som sa nad umývadlo, umyla si tvár a pozrela sa do zrkadla. Zdalo sa mi, že to nie je moja tvár. Tak som ho rukou pretrela a v zrkadle som zbadala tvár bábätka, ktoré sa na mňa krásne usmievalo a ja som nemohla od neho odtrhnúť zrak. Myslím, že tiež to bol chlapec. Potom som sa zobudila.

Tak ak si nájdete čas, budem Vám vďačná za pomoc. Marcela

Výklad snu: Sen vám signalizoval, že se musíte pohybovať (dostala ste roli) medzi „černými“. Krouží kolem vás, ale vy neuhýbáte pohľadom. Jste za to pochválena „režisérem“. Matka vás ale nepodporuje.

Ďalší sny se vzťahujú k partnerství. Chtěla byste, aby si váš partner vzal a máte ho skutočne ráda. (Chcete dítě.) Karmicky jsou k vám přitahováni dva chlapci. Máte v podvědomí strach z porodu, od vlastního porodu si pamatujete úzkou pánev své matky, ale nemusí to být rodové a dominantní dědičnost. Může to i být projev vaší jasnovidnosti, onen výrok lékařky. Dítě asi bylo v minulém životě Milanem, proto se tak chtělo jmenovat. Ale má žít jiný osud, osud Adámka, a souhlasí. Když tak běhal po místnosti, naznačuje jeho budoucí instabilitu, tzn. větší nároky na výchovu, ale také vitalitu. A v dalším snu jste se také v zrcadle dívala do tváře druhého budoucího dítěte, které bude Vaším mazlíčkem a bude vám dělat radost, budete si rozumět.

• ...Dále bych vám byla vděčná, kdybyste mi objasnili význam tohoto mého snu:

U krásně čistého jezera (asi jsem tam bydlela) jsem si nabrala vodu do dlaní, umyla jsem si ruce a mýdlo jsem si nechala u vody, že si ho vezmu, až se vrátím. Šla jsem s nějakými lidmi v poklidu někam po stráni nahoru lesem. Hrozně mne bolela chodidla (ve stavu bděním mne chodidla bolí dost často). Zula jsem si sandály a nechala je kousek dále od jezera na cestě, že si je vezmu, až půjdu zpátky. Šla jsem bosa. Pak jsem si uvědomila, že jsem si je asi měla vzít s sebou, zda bych se neměla pro ně vrátit, protože asi budu mít časem rozedřené nohy. Kam jsme šli, nevím, ale byli jsme v pohodě. Divila jsem se, že jsme měli tak blízko obydlí (nebo chaty) krásné jezero a nechodili tam a přemýšleli jsme, kde bychom se mohli koupat, a teď to opouštím.

Děkuji za vše, co děláte - i za otiskované výklady snů ve vašem Občasníku a přeji hodně zdraví a elánu do dalších dnů. Dana M.

Výklad snu: Omýváte se vodou znamená, že se očišťujete. Mýdlo ale nepoužíváte a necháte jej u vody. Tzn. že nepoužíváte intenzivnější formy očisty, zřejmě očištné kúry. Necháváte na později. Jdete po stráni lesem je jdete s lidmi životem. Bolí vás chodidla,

protože je nemáte chráněné botami znamená, že se nedostatečně chráníte vůči vlivům života, které vás zraňují. Podvědomě se poohlížíte po nějaké ochraně, abyste nebyla časem poškozena (rozedřené nohy-proražená ochrana). Podvědomí vás upozorňuje, že vše k spokojenému životu máte v okolí a vy se ženete kamsi. (To je to obydlí u krásného jezera, nechodíte tam a honíte se jinam.) Jinak řečeno, nikam se nehonit, udělat si pohodu doma a pečovat o očišťování těla dietou a duchovností. Jinde si jen rozedřete nohy! Když to neuděláte, na konci inkarnace (života) se budete divit, že jste kdesi cosi honila, když jste vše měla doma. J. Staněk

Na Vaše otázky odpovídá dr. Staněk

• *Otázka: Dobrý den, čtu Vaše knihy a moc se mi líbí. Jsou to další kamínky mozaiky, které přesně zapadají do mého vytvářeného obrazu života.*

Snažím se žít v pravdě, modlím se k Bohu a děkuji mu za ochranu a lásku. O vánocích mi zemřela maminka po delší nemoci a nyní řeším zlé spory o majetek se svým strýcem a jeho dětmi. Jsou zaslepeni hmotou a chtějí nás obrátit o velký majetek po mamince. Vím, že jejich zlá energie mi narušuje moji auru, moje čakry a sama se tomu jen těžko bráním. Často pláču a bolí mě žaludek. Nemůžu pochopit, co je vede k tak podrazáckému chování, když využili toho, že jim maminka část majetku dala. Prosím o radu, ke komu se obrátit o duchovní pomoc, když Boha nechci zatěžovat hmotnými starostmi. Je správné bojovat o spravedlnost a proti zlu, nenechat satana jen tak vyhrát? Lze vůbec vyhrát? A když ano, jak se nenakazit satanovou energií?

Děkuji moc za odpověď a přeji hezký den. S pozdravem Ivana Š.

Odpověď: Vážená paní Š., bohužel Vás musím zklamat. Vaši auru nemůže poškozovat cizí energie (mimo magii), jinak by „nahoře“ nebyla spravedlnost. Člověk v Pravdě je automaticky chráněn. Píšete, že jim maminka část majetku dala. Přání zemřelého je nedotknutelné a poškodí se každý, kdo jej nerespektuje! O důvodech daru se nediskutuje, je to právo zemřelého, často vyrovnávající jakési karmické dluhy. Část majetku, který jim maminka dala, jim dejte! A smiřte se s nimi, vydejte jim dobrovolně a s radostí část, maminkou určenou, nebo si zničíte zdraví. Pozdravuje a prohlédnutí přeje Staněk

• *Otázka: Vážený pane Staněk, rád bych Vám sdělil moje zkušenosti s penězi a prosím Vás tímto o diskuzi. Mám zkušenost, že:*
 - *Peníze jsou formou energie života, hadí síly, sexuální energie - jsou značně zmanipulovanou formou.*
 - *Peníze vymysleli lidi. Před vznikem peněz spolu při směně zboží a služeb komunikovali lidi přímo, nyní se vše schovává za peníze = peníze lidi rozdělují a oddělují.*
 - *Zvládnutí energie peněz velmi souvisí se zvládnutím své vlastní sexuální energie = pocity problémů s penězi souvisí se stavem vlastní sexuální energie.*
 - *Další otázky obchodu (ceny, nabídka, poptávka, objem produkce atd.) navazují na výše uvedené a vycházejí z něho*
 - *Každá firma, organizace, skupina existuje jako energetický celek (analogicky jako pár, rodina, národ či stát), je tvořena svými členy (zaměstnanci) má svoji karmu i svoje vedení*
 - *Peníze, ekonomika a obchodní vztahy jsou základními nástroji dnešního konzumního společenského systému (říkejme mu třeba Matrix) a všechny bytosti na této planetě v něm žijí, ať se jim to líbí nebo ne. Žijí v něm i jeho autoři.*
 - *Stávající systém (Matrix) nepřiděluje peníze za to, že se v dobré víře pomáhá lidem, peníze jsou hlavně za manipulaci lidí a poškozování lidí.*
Nahlížím-li za sebe na svoji práci, na firmu, kde pracuji, na obchod a na ekonomiku výše uvedenými zkušenostmi, dostávají mě kulisy kolem mne zajímavý a hlubší smysl a zdá se mi, že vše funguje tak jak má.
Mně osobně výše uvedené velmi pomáhá uvědomovat si dnešní svět, nedivit se mu a v klidu a radosti se v něm rozvíjet. Zdeněk J.

Odpověď: Peníze jsou formou energie života? Nemyslím si to, to by byli zbohatlíci bez vitality neboli energie hadí síly rádi, měli by jí plno. Ale úvaha je originální a něco na ní je. Pokusím se jednotlivé teze komentovat.

Peníze sice podle mě nejsou formou energie života, hadí síly či sexuální energie, ale jsou silou, které tyto uvedené může potencovat, může umožnit jejich plné rozvinutí, mohou odstranit jejich zablokování u jednotlivých lidí. Musí být ale co odblokovávat. Peníze sice vymysleli lidi, ale proto, aby se usnadnila a zpřesnila směna zboží.

Zvládnutí energie peněz je možné až po zvládnutí svých vlastních pudů a komplexů, jinak je uvolňují. Autor si zřejmě plete cenu, nabídku a objem peněz s tímtež i v sexu proto, že tuto otázku bere zcela materialisticky. Bere ho fantas, že je možné si koupit lásku ženy. Nikdy! Pouze tělo k ukájení, když dobře zaplatí.

Každá firma, rodina, organizace skutečně existuje také jako celek a má svou karmu. Podstatou tohoto celku ale nejsou peníze, ale energie mezilidských vztahů, které peníze ovšem také ovlivňují.

Peníze, ekonomika a obchodní vztahy jsou základními nástroji dnešního konzumního systému, ale jako hlavní či jediné je vnímají ateisti, konzumní brojleři, materialisti. Takoví tvoří dnes většinu, uvidíme ale, jak dlouho. Vedle nich ovšem existuje paralelní společnost, lidé s činným duchem, kteří jako těžiště člověka vidí něco jiného. Nechť autor vejde agitovat za peníze mezi mnichy nebo jeptišky. Vysmějí se mu a skutečně ze srdce. I obyčejní slušní lidé, ono duchovní jádro národa. Všechny bytosti na této planetě nežijí ve vibracích satana, jinak by bylo po planetě jako po vose. Naštěstí a nikdy žít nebudou, i když jim to vládcí tohoto světa prostřednictvím sdělovacích prostředků vnucují.

A nyní říká velkou pravdu, že peníze se nepoužívají (až na výjimky) na pomoc lidem, ale k jejich manipulaci a poškozování. Za každou lumpárnu jsou peníze a za nimi vládce tohoto světa.

Autor nahlíží na svou práci a firmu a dospívá k názoru, že všechno funguje tak, jak má. To si mysleli komunisti také, ale čas oponou trhnul a ani pes po nich neštěkne. Tak skončí i tržní materialisti poté, co přivedou svět ke krachu. Podstata světa je duchovní, proto trvalá společnost musí být postavena na duchu, nikoliv na penězích. Až bude dotýčný na smrtelné posteli, nabídněte mu k potěše milion, aby měl radost a sex a hadí sílu. J. Staněk

• *Otázka:.... Moc děkuji za článek ve Phoenixu pana Staňka vztahující se ke zvířatům (Phoenix 4/08). Je moc zajímavý. To, že pejskove provádějí analýzu našich astrálních těl, mě nikdy nenapadlo, ale asi to tak bude. V jedné věci ale jako ortodoxní Abdrushinovka musím pana Staňka opravit. Čtyři vědoucí zvířata nestřeží bránu do ráje, ale přímo Boží trůn (jsou u paty Božího trůnu.) Odtamtud na nás vyzarují a možná, že nás i očichávají a zprostředkují tak Boží vševědovnost.*

O psi telepatii bych mohla taky vyprávět. Měla jsem fenku Āpinku, malého chlupatého voříška; nejvíc to bylo jezevčík. Měla svůj polštářek v kuchyni pod stolem. Ležela tam, oči zavřené, čumák zabořený v chlupech. Zdánlivě spala. Vařila jsem. Napadlo mě: „Vezmu droždí z lednice.“ Pes spí. Napadlo mě: „Vezmu mléko z lednice.“ Pes spí. Napadlo mě: „Vezmu maso nebo salám z lednice.“ Než jsem došla k ledničce, Āpinka už stála u dvířek a vrtěla chvostem. Zeptala jsem se jí: „Āpinko, přijede už páníček?“ Zvedla hlavu, začala věřit a když začala kňučet a poštekávat, věděla jsem, že je manžel na cestě domů. Jezdil ze sousední vesnice, vzdálené 6 km. Přijel třeba až za deset minut, takže zvuk motoru slyšet nemohla.

Já jsem se to ale taky naučila. Jednou když jsem stála u okna, jsem najednou uviděla manželovo auto, jak vybírá zatáčky asi 4 km od nás. Opravdu jsem ho pak asi po šesti minutách viděla oknem přijíždět. Pak už jsem to dělala úmyslně. Představovala jsem si, že letím po silnici manželovi naproti a potom jsem jeho auto vdychu potkala na místě, kde už bylo a mohla ho sledovat až domů. Myslím, že tyhle schopnosti má každý člověk, ale nerozvíjí je, aby se mu druzí neposmívali. Manžel jezdil domů nepravidelně a když přišel domů, měl jídlo už připravené na stole. Pochopitelně jsem mu o svých telepatických schopnostech nevyprávěla, protože by mi vynadal bláznů, a radši jsem přenechala všechny zásluhy pejskovi.

Knižku Otevření duchovního oka jsem už skoro přečetla. Je úžasná. Pod jejím vlivem jsem se rozhodla, že už nebudu bojovat s počítačem, ale vyzarovat na něj lásku srdeční čakrou. Dnes jsem ho dokonce pohládila po bedně a řekla mu: „Ty můj kluku!“ Rozhodně bude lepší mít doma podivinského přítele nežli nepřítele. V prodejně, kde jsem ho koupila, mi řekli, že je zavirovaný a asi mají pravdu. To, že grafický program odmítá všechny barvy kromě modré, svědčí o tom, že nějaký vtipálek rozhodl o tom, že „modrá je dobrá“. Má pravdu, modrá je opravdu dobrá. To, že mi přehrávač občas místo vašich přednášek hraje Beethovena, mi taky nevádí, občas ho snesu. A že ukazuje, že je přehrávač vypnutý, když je zapnutý, to jde jen o zvyk. Hlavně se nesmím zbytečně strachovat, což je horšího se ještě stane, když na software se záruka nevztahuje. Nic špatného se nestane. Dám mu čuchnout k ruce a budeme kamarádi. Teď si možná myslíte, že si z té knížky dělám legraci, ale tak to není. Já věřím, že jsem si tou agresi vůči počítači opravdu ty viry tam natáhla. Měla jsem na něj být hodnější a nechat ho doma pořádně zabydlet. Jiřina

Odpověď: Vážená paní, děkujeme za dopis. Ukazuje, že máte vysoké vycitování, pokud se týče zvířat. Pokud se týče Abdrushinových spisů, moc se nepřeceňujte. I já umím číst, takže je mám přečtené a Alzheimeru ještě nemám. Že Bůh sedí na trůně a má u něj čtyři vědoucí zvířata není líčení pro mne. To bych Bohu nepřál. Představte si tu nudu, sedět, kolem chodí vrtichovosti a kadí kadidlem. (Kazí čisté vzduch.) Vpravo zástupy křesťanů od rána do večera a od večera do rána zpívají Aleluja, vlevo mohamedáni padají s výkřiky Alláh je Alláh. Občas přiběhne nějaký anděl - práská s tím, že nějaká stará Blažková se rouhá a že jí tedy musí zlomit nohu. Br! "Dírou" jsem to zahlédl jinak a netvrdím, že správně. Na základě toho si myslím, že Bůh je poznatelný jen jako vrcholně příjemná zlatožlutá záře, která dopadá na všechny pracující v této dimenzi a činí je vrcholně šťastnými. Nemá žádný trůn, to je antropomorfismus. V nebi také není čas a prostor, proto není možné říci, kde co je. Pro rozum nepředstavitelné, vše tam je všude a nikde. Proto čtyři vědoucí zvířata jsou vlastně všude a nikde. Proto asi také i u brány, proto je to v článku s otazníkem! Ten otazník je důležitý, je to povel k zamyšlení! Můj názor vám nevnučuji, váš názor je vaše věc. Ale kvituji, že se velmi snažíte, i podle mého úsudku správným směrem, a jak slibuje Ježíš i Abdrushin, určitě se nakonec přesvědčíte sama na místě. J. Staněk

• *Vážení v Agape, rád bych upozornil veřejnost na knihu „Láska muže a ženy“. A to především v porodnicích, na ženských odděleních nemocnic, v gynekologických ordinacích, ale i jinde. Měl jsem v úmyslu zviditelnit krátký odstavec z nabídky knih vycházejících v Agape. Později mě však napadlo, že by i Vám v Agape mohlo připadat vhodné pro takovou příležitost tento krátký odstavec z Vaší nabídky pozměnit, případně doplnit. Proto prosím, napište mi, jak o tom smýšlíte.*

Děkuji, s pozdravem Jiří S.

Vážený pane S., děkujeme za dopis a za úmysly. Bohužel svědčí o tom, že ještě nemáte zkušenosti s reakcemi lidí s černou nitkou na knihu Láska muže a ženy. Dostávají při styku s ní záchvat zuřivosti. Ten, který je řídí, ví, že jde o duchovní válku o Zemi, o udržení co možná největšího počtu duchovně nepoškozených dětí. Z mnoha zkušeností uvedu jen tři takové reakce. První byla z Pelhřimova u knihkupce, který dostal záchvat zuřivosti, jak ji vzal do ruky. Druhá byla před 10 roky z telefonátu čtenáře z Prahy, který jich objednal deset, aby objel všechny fary v Praze a daroval jim knihu proto, že přitlačil k církevnímu sňatku svého zeťe lékaře. Ten ale nechtěl chodit na „poučení“ knězem proto, že takovou slabotu a trapnost ještě nezažil. Dotyčný tchán i zeť byli ale tak nadšeni knihou, že se snažili přesvědčit faráře, aby místo poučení ji rozdávali. Ale jak vidno, měli nulový úspěch, konzistoře tomu prý rozumí lépe. Mohu tento postoj potvrdit, protože hlavní církevní poradce psychiatr Max Kašparů knihu napadl již v roce 94 v jihočeském „Světle“ jako nevědeckou pověru. Když jsem ho v dopise pozval na „na boží soud“, máte vidět, jak zuřivě reagoval. (Jeho dopis mám schován.) A reakce lékařů porodníků. Až na výjimky kladná. Ale bojí se Sisyfů, kdyby se tam něco takového propagovalo, napadli by je jako pavědce!!! To byste viděl ty útoky a ten tisk. Sisyfové jsou zticha jen proto, aby ke knize nepřilákali pozornost. Taktika černých totiž je, když to není příliš známé, ignorovat, aby se nepřilákala pozornost a lidé nezačali posuzovat obsah! Jakmile kniha prorazí, tak soustředěný denunční útok za účasti tisku a televize. Když nenajdou věcnou minichybu, tak třeba proto, že ji napsal veterinář. Takže vaše iniciativa, aby byla propagována na gynekologiích, skončí neúspěchem pro strach lékařů. Přes absenci jakékoliv propagace se jí přesto prodalo v několika dotisících přes 20 tisíc a to je v Česku hranice bestselleru, propagovaného v knižních novinkách. Úspěšnost v početí i průběhu těhotenství mi osobně hlásilo skoro sto žen, některé měly excelentní těhotenství a při porodu i mystické prožitky. Dovedu si představit ty výsledky, kdyby rozšíření dosáhlo všeobecnosti. Žijeme ale v diktatuře ateismu a černých, kteří ovládají hospodářské páky. Navíc ti vnímaví jsou zataženi do sebe a bez aktivity. Pak budou žehrat, že ani jim z neviditelné sféry nepomohli. Oni také nepomohli dostatečně ve válce duchů! Dnes bychom ji i značně výrazově zlepšili. Asi by to chtělo inovované vydání. Hodně pomohl Phoenix jejím přetiskováním na pokračování. J. Staněk

• Otázka: *Srdečně Vás všechých zdravím v Agape, velmi ma zaujíma jedna téma. A tou je **umelé oplodnění**. Príde mi to ako hranie sa na Boha. Nikdy som sa nad tým nezamýšľala/po duchovnej stránke/, až keď sa tato problematika nezačala dotýkať nášho manželského vzťahu. Už dlho sa pokúšame splodit dieťa a nedarí sa nám. Po sérii vyšetrení vieme, kde je problém. Nie je až taký závažný. Lekári nám navrhli skúsiť umelé oplodnenie. Ale cítim vnútorné zábrany až odpor. Keď si predstavím, že energetický základ dieťa získava pri prirodzenom spojení a vyvrcholení páru a táto energia ho sprevádza celým jeho životom a je spojená s imunitou a zdravím. Toto dieťa si prináša so sebou „z druhej strany“ božskú iskru-ducha, svojich sprievodcov. Je Bohom požehnané.*

Pri umelom zásahu vystupujú do popredia negatívne pocity, ako je stres, zlosť, odpor, zvláštne poníženie/ktoré som cítila už pri vyšetrení/, bolesť. Ak sa oplodnenie podarí, akú energiu má toto dieťa? Aký základ si nesie z druhej strany? Ja viem, že keď to nie je voľa Najvyššieho, k oplodneniu nepríde a človeku nepomôžu žiadne výdobytky doby. Vnútorné cítim, že to nie je šťastné riešenie. Nechceme s manželom nikoho odsudzovať, ale cítim, že touto cestou nechceme ísť. A kto vie. Možno za pár rokov sa v nás túžba po dieťati ozve natoľko, že budeme chcieť dieťa za každú cenu. I za cenu umelého oplodnenia.

Chcela by som Vás poprosiť o Váš názor, nie preto, aby som sa ho držala, ale pre rozšírenie vlastného obzoru na tuto problematiku. Vy dokážete viac vycítiť jemnomotné deje, ktoré prebiehajú pri umelom zásahu. Budem rada, keď sa k tejto téme vyjadríte. Či už mailom, v Občasníku, vo Phoenixe. Ďakujem. Nechcem Vás otravovať, mám ešte viac otázok, možem Vám ich postupne posielat'?

Odpoveď: Vážená pani, děti „ze zkumavky“ ještě nejsou vyhodnoceny z hlediska jejich duševních vlastností. Určitě máte pravdu, že přirozené početí je lepší, ale oplození ve zkumavce bych do budoucnosti zcela nevyloučil. Nejprve bych použil knihu Lásky muže a ženy s doplněním vitamínů ADE a očistnou dietou těla. (Bez mas, alkoholu, s kvantou čerstvé zeleniny.) Také několikátýdenní dovolená v horách o samotě může vyčistit podvědomé stavy a navodit přirozené vibrace. K řídké sexualitě modlitba a meditace. Jestli není větší překážka, jak píšete, úspěch by měl být jistý. Kdyby to po několik let nevyšlo, můžete přistoupit k oplození ve zkumavce. Při tom být v telepatickém spojení se zárodečnými buňkami a požádat anděly a péči o ně. Laskat je na dálku, pak i v děloze. Jsem přesvědčen, že když člověk vyvine upřímnou snahu, Pán Bůh mu nakonec požehná a věc se vydaří. Víte, že když Pán Bůh dopustí, i motyka spustí! J. Staněk

• Otázka: *Dobrý den, ráda bych Vás poprosila o radu. Při preventivní prohlídce mi lékař našel na játrech cysty - podle jeho slov - velikosti malé dětské hlavičky. Po několika letech jsem se rozhodla pokusit se cysty odstranit alternativní cestou. Víím, že je nutné odstranit duchovní příčinu nemoci - jinak se nemoc pravděpodobně vrátí. Na stránkách Agape jsem se dočetla o duchovních příčinách mnoha různých nemocí.*

Cysta na játrech je asi specifitější případ, nic jsem o tomto problému na Vašich stránkách nenašla. Možná patří příčina mého onemocnění všeobecně do příčin onemocnění jater.

Na co se mám zaměřit? Co mohu udělat, aby se vyléčila prvotní příčina nemoci? Děkuji za odpověď. Draha U.

Odpoveď: Vážená pani, duchovní příčiny nemocí platí v obecnosti, nikoliv v každé maličkosti. Není možné bádat, proč mám píhu tam či onde. V případě cyst jde vždy o křeč odvodních kanálků odkudkoliv, v daném případě žluče z jater. Játra jsou světonázor. Z toho lze odvodit, že v přístupech ke světu můžete být křečovitá, přepjatá. Vneste do přístupu k dějům kolem nadhled, lehkost, důvěru v dobré zaměření předurčení. Méně vážnosti, více legrace. J. Staněk

• Otázka: *Dobrý den, pane Staňku, v pořadu ČT1 21.1. * 22:15 Detektor - Osudové kopí a Adolf Hitler (lze se dodatečně podívat na www.ceskatelevize.cz ivysilani - datum - výběr pořadů - přehrát) - bylo zmiňováno **Longinovo kopí**, kterému je připisována velká magická moc. Pořad též spekuluje (a snaží se podat důkaz) o možné krádeži této relikvie US armády po válce a na základě toho odůvodňuje současnou snahu USA o ovládnutí světa. Mohl byste v Občasníku vysvětlit tyto události z duchovního hlediska? S přihlédnutím k tomu, že kopí pravděpodobně magicky chránilo budované České království za Karla I., který jej vlastnil před převozem do Norimberka. Petr V.*

Odpoveď: Dotazy na tzv. Longinovo kopí se stále opakují, zejména proto, že jej svého času měl Karel IV. Má to být kopí, jímž setník Longin probodl bok Kristův. Má být magické a kdo jej má, může dobýt svět. Proto si jej opatřil Karel Veliký a byl jím fascinován Hitler. Celou legendu však vytvořil satan jako nástrahu na ty, kteří nerozumí řeči symbolů, tj. nemají pootevřené duchovní oko. Čtenáři uvaž!!! Kopí, které probodlo bok Krista má být požehnané a dávat magickou moc!!! Vždyť je prokleté!!! Vždyť je to nástroj, jímž Longinovým prostřednictvím útočil ve hmotnosti satan na Ježíše. A Longin se stal svatým jen proto, že v poslední chvíli pozměnil názor a řekl: tento musí být Syn boží. A bodl v rozporu se satanovým působením jen málo a umožnil tak zmrtvýchvstání těla a porážku satana, který kopí duchovně vedl. Tedy je to kopí počátečních úspěchů, které vedou k totální porážce. Ten symbol je v něm skryt, to je jeho vibrace! A ta slepota, že to autoři současných bestsellerů nevidí. Což to nevidí na té sérii majitelů? Karel Veliký po vítězných bitvách se s ním utopil při přechodu řeky, Karel IV. po vzestupu byl zmrzačen při rytířském souboji a jeho děti byly neplodné. Habsburci po skoro dobytí světa skončili Ferdinandem Dobrotivým a sebevrahem nebo vrahem následníkem Rudolfem. Hitler po skorodobytí světa úplnou kapitulací a nyní jej mají Američané. Od té doby (1945), co jej mají, nevyhráli přes drtivou materiální převahu ani jedinou válku (Korea, Vietnam, Libanon, Somálsko, Irák, Afgánistán) a stojí na totální prohru s islámem! Kdyby byli duchovně poučení, tak jej dají protivníkům! Kopí symbolizuje uplatnění satanského principu k uchopení vlády - násilí. Tento způsob dosažení světovlády se nikdy neuskuteční. Svět se může sjednotit jen na základě duchovních principů, které jediné jsou v sobě nerozporné! Jen duchovní jednotou na skutečné pravdě boží, ne mečem. Přitom je lhostejné, jestli kopí je pravé!!! Jsou totiž dvě Longinova kopí, druhé z 1. křížácké výpravy. Také povzbudilo k dobytí Jeruzaléma křížáky, ale konečným výsledkem války byla totální kapitulace křížáků v Palestině i s kopím. U symbolů není podstatné pravost, ale symbol, za který je považován. Pak začne „pracovat“ magická síla symbolu. Legenda fascinuje ty, jejichž duch je v moci vládců hmotné roviny světa. A také je zničí podle lidového: Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění! J. Staněk

• **Otázka:** *V Občasníku duben 2006 jste psali o Matce Meere, otevřený dopis od p. Jaroslava z Olomouce, k němuž jste se nevyjádřili. V následujícím se vyjádřili pouze čtenáři a slíbené vyjádření dr. Staňka nebylo již uveřejněno. Bylo by možné ho napsat dodatečně?*
Marianna

Odpověď: Odpovídám po „334té“ na Matku Meeru a český spol. podobných Matek. Což nevidíte tu lež v názvu!!! Mělo by být Slečna Meera. A nebo má děti? Slečna Meera sama je vynikající a čistý duch a její fotku mám vystavenou a její tvář vyzařuje mír. Jako malé dítě se dostala do péče lidí, kteří jsou pod vládou ducha Západu tj. peněz. Udělala malou chybu ve vyjadřování své sebe prezentace, že začala v sobě cítit božské. Místo aby říkala, že transformuje neboli přes sebe převibrovává božskou vibraci, nebo také odráží božské. To lidský duch může, jako měsíc sluneční světlo. Pozorným tato chyba ve vyjadřování byla sdělena tím, že před léty těžce onemocněla, nechci říkat čím a musel ji zachraňovat operací život houf ateistických lékařů. Komu nic neřekne skutečnost, že houf ateistických lékařů zachraňuje život božskému vtělení, tak tomu nic neřekne ani rána pytletem přes hlavu!!! Už jsem psal několikrát, že na falešné Parcifaly jsem lučavka královská! Až na to domněle božskou sebe prezentaci si Slečny Meery vážím, je to inkarnovaný Velký duch a mnoha lidem pomohla jen svou přítomností, svým vyzařováním. Kdo si může odmyslet ten „roj“ okolo, nemůže návštěvou u ní utrpět, může obdržet. J. Staněk

• **Otázka:** *Na našem sídlisku sa objavujú prípady posadnutých Pudi, dlho som nad tým rozmýšľala, ako sa to človeku môže stať, keď sa predtým nevenoval nejakému okultizmu....a zrazu ho „obsadí“ nejaký démon. Ako sa dá voči tomu brániť a čo to vlastne spúšťa, keď dôjde k posadnutiu...? Ak mi môžete odpovedať, alebo prípadne mi odporučíte, kde sa to môžem dozvedieť, dočítať....*

Případy posednutých lidí se ještě budou množit. Konec konců, i nepochopitelné zločiny od jinak hodných lidí bývají důsledkem chvilkové posedlosti tmavým duchem, plným zuřivosti. Je tomu tak proto, že se mezi námi pohybuje mnoho beztělců, tj. zemřelých ateistů, pohřbených bez pohřebních obřadů, které by je odvedly do dimenze mrtvých. Ti pak vyhledávají živé lidi se stejnou vibrací duše s tím, že se na ně naladují a působí na ně. Mohou se napojit jen tím, že mají stejnou vibraci duše!!! Stejný k stejnému. Nesnáší křížek jak praví komunisti faráře! Světla aura nebo i pouhé nošení křížku na krku nebo mariánského symbolu „leze“ beztělci na nervy a je tedy ochranou. Máte pravdu i v tom, že okultismus může obsednutí usnadňovat cestu, také nevyváženost a přecitlivělost člověka, ale rozhodující je odstín aury. J. Staněk

Z dotazů, které zazněly na setkání na dr. Staňka 16. 2. 2008 v Brně, vybíráme:

• **Co si myslíte o dvojčeti, jde o karmu společné cesty životem?**

Nemyslím, pouze dva duchové dostali stejnou bárku (tělo) na cestu touto úrovní. Mohou je použít k různému typu života.

• **Prosím pár slov k modlení pozměněného textu Otčenáše.**

Nejde o pozměněný text, ale o správnější překlad. Nemůžete se modlit k Bohu, aby vás neuváděl v pokušení! Zmatečný překlad oslabuje jeho účinek. Mě Bůh neuvádí v pokušení jako scholastiky, ale provádí mě jím!

• **Dochází ke změnám lidské DNA?**

Dochází, ale vždy jen v degračním smyslu, tzn. že záření mutacemi DNA poškozuje, a tím vyvolává dědičné nemoci. Na vztek dialektiku nebyla ještě zachycena změna, kdy by mutace vytvořila nějakou novou vlastnost lidí. A měla by, vždyť se učí o vývoji! Holt to radioaktivní záření není dost vystudované na lidských školách.

• **Jak zaujmout dnešní mládež pro duchovní věci? Jsem učitelka.**

Nesnažit se. Dnes je tolik agitátorů všeho, tolik reklamy, že to, co je nabízeno a zdarma, je automaticky přijímáno jako podvod. Viz úspěšnost Svědků Jehovových a vloček s křídélky. Být sama sebou a vyzařovat klid a pohodu. Až se zeptají, odpovědět přímo a neagitačně. Až jim odpověď dojde, sami se začnou zajímat a vydrží jim to. A když nezačnou, dobře jim tak!

• **Existuje podle vás nepřímá úměra : čím bohatší člověk, tím méně duchovní?**

Neexistuje, existují regulérně bohatí duchovní lidé a duchaprázdni chudáci. Bohatý duchovní člověk má však velký závazek, musí majetek použít tak, aby to zdůvodnil před věčností, jinak se mu stane kamenem úrazu!

• **Jak bude probíhat transformace země v roce 2012 a co to pro nás znamená?**

Nevím a nemohu se to jakýmikoliv "šamanskými" prostředky dovědět. Sklízím „z druhé strany“ jen mlčení. Asi to nemám vědět, abych to nevykecal. Asi se to nemá vědět, aby se chytráci nemohli vyhnout. Má tedy se každý maximálně zařadit do řádu, a tím si zajistit průchod do budoucnosti.

• **Jak prožít stav rozšířeného vědomí? Snažím se, ale nedaří se.**

Nesnažit se, až to bude žádoucí z hlediska duchovního vývoje, dostaví se. Vy se vlastně snažíte proto, že máte pochybnosti a domníváte se, že je prožitkem vyvrátíte. Nejprve musíte něco obětovat a pak se „z druhé strany“ ozvou. Perský mudrc Suhravardí, 1153 až 1191, popravený Saladinem pro neortodoxní výroky, říká: „Sblížení diskurzivní filozofie(diskuse), rozumové intuice (třetí oko) a asketických

praktik (nadržování duchovních impulsů nad tělesné) přináší osvícení!!! Poznat Pravdu vyžaduje zkušenost osvícení! Akt poznání vyžaduje poznat (sebeovládnout) sebe sama. Stvoření jsou světy vrstvených rovin světla!!! Andělé zprostředkují lidem světlo. Bůh je světlo světél, z jehož vyzařování se sestavují úrovně světů!!!! Základem všeho existujícího je světlo!!! (Vibrace-viz teorie superstrun.)

Je vhodné srovnat s evangeliem podle Tomáše, kde Ježíš říká apoštolům, že mají říkat: Jdete ze Světla a jste synové Světla! Vše výše uvedené se plně shoduje s mým poznáním a byl jsem šokován hloubkou poznání perských mudrců. Výjimkou v řadě osvícení jsou mimořádné hraniční situace kolem smrti člověka. Tam člověk platí onim utrpením úrazu ke klinické smrti vedoucí. Vaše zažití osvícení se dostaví až tehdy, až si to přestanete přát! Proto jej nemohou zažít ateisti, byla by to agitace Světla u synů tmy, a ta je narušením svobodné vůle. A také není obecně u kněží, protože jsou infikováni pýchou z vysvěcení a domnělých duchovních hodnot, domněnkou, že osvícení se dá naučit na teologické fakultě. Viz : první budou poslední (v osvícení, nikoliv v konzumu či hodnotětech)! Samovolný stav rozšířeného vědomí je následek předchozího duchovního vývoje, nikoliv jeho příčina nebo iniciace! Veškeré okultní tréninky jsou rizikové. Kurzy typu snadno a rychle jsou podvod výletu do astrálních rovin.

• Co byste doporučili člověku, který je teprve na začátku hledání činnosti nebo poslání, co by naplnilo jeho osud a bylo ku prospěchu všem?

Být sám sebou a dělat to, co vás baví a přitom naplňuje. A mít otevřené oči pro všechno, všechny vyslechnout, ale činit podle svého nejlepšího vědomí. A opravovat se a nebýt egocentrický v cílech. Když říkáte, že jste na začátku, jste již daleko. Práví začátečníci jsou přesvědčeni, že jsou vyspělí!

• Zajímalo by mne, proč je 7. čakra u někoho pootvřená a u někoho otevřená. Na čem záleží její pootvření?

Rád bych viděl někoho s plně otevřenou 7. čakrou! Má údajně 996 lístků jako znaků způsobů vnímání Živého Boha. Podle Jany Brzobohaté mám z nich údajně oživené tři a jsem prý dost výjimka. Jestli máte nějakého „otevřeného“, sem s ním! Rád bych se přiučil. Pokud to ovšem není nějaký Parcifal, praskající bičem na hnoji. A na čem záleží jejich otevření bych se také rád dověděl, ale určitě to je nadlidská dřina pro kohokoliv z nás lenochů!

• Jak se nejlépe chránit před zlými lidmi a elektrosmogem?

Vibrací naší duše, která neobsahuje zlo. Zlo jiných se pak na nás nemůže uchytit a odráží se zpět. To je ono Ježíšovo neoplácet zlo zlem. Není-li zlo v nás, naši ochranu přebírají boží mlýny. Před elektrosmogem asi tím, že jej sami nešíříme zaváděním a pak nás neviditelné síly posilují, aby se na nás následky neprojevíly.

Nabídka nové knihy

Jak jsme v minulém Občasníku slíbili, v březnu vychází 1. díl Pavlových rozprav od Bedřicha Kočího. Jde o zcela mimořádné dílo, jehož 1. díl je již hotov.

Osobu Bedřicha Kočího již není třeba znovu představovat, neboť jsme mu věnovali na našich stránkách prostoru více než dost a každý z vás si na tomto základě o něm i jeho díle udělal svoji představu.

Když jsem kdysi četl okopírovanou Kočího knihu „O duchovní léčbě“, hluboce mě zasáhla. Přišlo mi, že z psaného vyzařuje taková „čistota“, s jakou jsem se ještě nikde nesetkal. Zcela zodpovědně mohu říci, že kdyby to psal kdokoliv jiný, knihu odložím a ani ji nedočetu, takto jsem ale zcela fascinovaně hltal každé slovo v knize uvedené. (Jméno B. Kočího jsem přitom v tuto dobu slyšel úplně poprvé.) Ale nejen hltal, já tomu i věřil. Jsem proto rád, že i na vás tato kniha zapůsobila úplně stejně, alespoň tak soudím podle vašich reakcí. Dokonce ti z vás, kteří jsou léčitelé nebo jakkoliv pracují terapeuticky s lidmi, projevíli přání, aby si každý jejich klient knihu „povinně“ přečetl. Tak na ně kniha také zapůsobila. Proto jsem začal hledat i jeho jiné knihy, až jsem se postupně dostal k Pavlovým rozpravám. Jsem hrdý a poctěn osudem, že mohu toto hodnotné dílo zrovna já dále vydávat.

Pavlovy rozpravy již o léčení nepojednávají. Postupně jsou zde otevírána různá duchovní témata, která zcela jistě osloví každého duchovního člověka. Nevěřím, že by se našel jeden jediný člověk, který by zde nenašel alespoň jednu podnětnou myšlenku.

I když je v knize pár úvah poplatných době, ve které B. Kočí žil, znovu opakují (jako u knihy „O duchovní léčbě“), že celé dílo je stále nadčasové a stále aktuální. Myslím si, že aktuálním bude i za několik desítek let.

Na základě doporučení v minulém Občasníku si Pavlovy rozpravy objednalo jen asi 70 čtenářů, což je relativně málo, ale já pevně věřím, že ostatní čekají až na tuto nabídku a zareagují až teď, jakoby nevěřili, že se kniha opravdu podaří vydat.

Knihu nikomu nevnučuji, protože mě, jako nakladatele, v podstatě teď nic netlačí. Peníze na její vydání jsou, odbyť je zajištěn minimálně tím, že si polovinu nákladu vezme Česká psychoenergetická společnost a zbytek by se prodal určitě velmi rychle i bez přispění tohoto Občasníku přes internet a několik knihkupectví, se kterými spolupracujeme.

Určitě by mi ale na druhé straně připadlo velmi líto, kdyby Vás - lidi, kterých si vážím tím, že s námi spolupracují nebo jsou našimi příznivci - kniha nechala netečnými. Ne proto, že „neprodám“ rychleji, ale proto, že byste svým nezájmem nedokázali ocenit skutečnou „hodnotu“. Z tohoto důvodu mě potěší, když na knihu zareaguje alespoň stejný počet lidí jako na dvě předchozí knihy. Nebojte se také vzít více kusů i pro své známé. Určitě je tím neurazíte, ale naopak potěšíte a Vy se tak sami stanete na chvíli „Světlonosiči“.

Pokud jste někteří můj článek v minulém Občasníku cítili jako určitý nátlak, pak věřte, že nyní to tak opravdu není. A jako vždy dodávám, abyste se nenechali v podobných případech vést rozumem, ale citem, tzn. abyste jednali tak, jak sami vycítujete.

Věřím, že se všechny Kočího knihy stanou jedním z „klenotů“, které ve své knihovně vlastníte. A. Červený

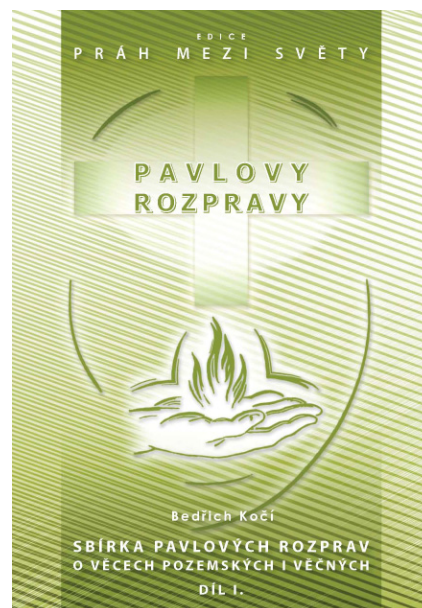

Pavlovy rozpravy, I. díl

Větší formát, brož., 176 str., ISBN 978-80-904019-2-1, cena 140Kč

Obsah:

Bůh a člověk	Mystika a Terezie Neumannová z Konnersreuthu
Poměr člověka k Bohu	Spiritismus špatně chápaný a škody jím způsobené
Ježíš ve světle pravdy	Evangelium a lidský rozum
Svatý František z Assisi	Obroda veřejného života životem duchovním
Láska	Síla lidské myšlenky
Víra a náboženství	Proč nejsme šťastni
Vývoj náboženství	Meditace v přírodě
Duchovní význam velkých svátků	
Po stopách prvního křesťanství	
Nový člověk	
Katastrofy, zemětřesení a budoucnost lidstva	
Od smrti k novému životu	
Naše astrální tělo a jeho důležitost pro náš život	

I když je již kniha „na světě“, omlouvám se, že z důvodu mé nepřítomnosti ji začnu rozesílat až v průběhu dubna. Pokud by na ni někdo spěchal, může si pro ni přijít osobně do Agape v úterý 25. 3. odpoledne nebo ve čtvrtek 27. 3. dopoledne. Děkuji za pochopení.

Druhý díl Pavlových rozprav je naplánovaný na červenec (srpen) tohoto roku. A. Červený

Nabídka akcí, na kterých se také podílíme

Spokojený muž

Skupina pro muže zaměřená na sebepoznávání a osobnostní rozvoj

Počet hodin: 20

Cena: 3 500,- Kč

Místo konání: Platinium, Veveří 111, Brno; přihlášky směřujte přímo do Agape Brno.

Obsah:

- smysl života,
- sounáležitost s celkem,
- hlubší sebepoznání,
- osobnostní rozvoj.

Cíl:

- vnitřní rovnováha,
- smysluplné využití vlastních kapacit pro blaho své i svého okolí.

Metody:

- prožitková práce ve skupině,
- cvičení verbální a neverbální komunikace,
- relaxace,
- imaginace.

Termín: buď 8x 2,5 hod. ve čtvrtek navečer nebo 5x 4 hod. v sobotu dopoledne. Termíny se upřesní podle možností zájemců. Začátek ve 2. pol. dubna.

Lektor: PaedDr. Lenka Rogošanová za podpory Agape Brno

Význam práce ve skupině: V rámci práce ve skupině probíhají děje jiným způsobem než v práci individuální. Dochází k tomu, čemu se říká synergie (součinnost, společné působení).

Výsledná práce je pak efektivnější v tom smyslu, že dochází k rychlejšímu vývoji jak u jednotlivých členů skupiny, tak i ve vzájemných vztazích mezi nimi. Výsledné změny se pak projeví nejen v rámci užšího společenství (např. rodina), ale i širšího (zaměstnání apod.). Tyto závěry jsou podloženy nejnovějšími vědeckými poznatky z oblasti psychologie, neurofyziologie, ale i například fyziky.

Směřování ve skupině ke smyslu (od někud někam) se děje v určitém kontextu, takže není náhodné a chaotické (jak se dnes často lidem jeví současné dění).

Společenská situace nutí muže zabývat se především otázkami materiálními, maximálně mu dá chvíli prostor pro to, aby se zabýval záležitostmi tělesnými. Na duševní a duchovní otázky a mezilidské vztahy nezbyvá čas. A přitom podle tolika filozofií a současných výzkumů zdraví a spokojenost člověka stojí právě na duševní harmonii, na pochopení smyslu života a na kvalitních mezilidských vztazích.

Odkud přicházím, kdo jsem a kam kráčím? - tato otázka potřebuje hledat odpovědi, neboť ty nedostáváme do vínku v genetických informacích. Je na každém člověku, jak se s touto otázkou vypořádá. Lidé, kteří odpovědi nenachází pak často používají jako opěrnou hůl nějakou formu závislosti (a to nemusí jít vždy jen o známou závislost na alkoholu a drogách, ale častěji jde o závislost na jiném člověku, věci nebo práci).

V poznání života nejde o „rozpitvání“ člověka na jednotlivé geny, ale o prožívání vlastní niterné osobnosti a všech dějů a vztahů mezi mnou a okolním světem. O pochopení vzájemných souvislostí a propojení s celkem, který funguje na takové úrovni, na jaké jsou jeho jednotlivé části.

Když se dva prvky setkají takovým způsobem, že velikost toho, čeho mohou dosáhnout společně, mnohonásobně přesahuje součet toho, čeho by dosáhly každý zvlášť, vzniká synergie. Synergetické interakce přinášejí nápady a inspiraci, vytvářejí volnou energii pro další růst a zjemňují komunikaci a vnímání.

Sdružení Regenerační centrum Harmonie

kontakt: Praha 10, Pod Strání 7, ("M" SKALKA) tel. 274 771 678, 777 590 662
info@rcharmonie.cz, www.rcharmonie.cz

bankovní spojení: Komerční banka Praha 10, č.účtu: 51-3729800217/0100
při platbách uvádějte do zprávy pro příjemce své jméno a místo pobytu

16. Jarní Celostátní seminář

VLAŠIM 8. - 11. 5. 2008

- Co nás čeká: - vynikající lektori
- čajový obřad, koncerty
- radostné tvoření v nejkrásnějším českém parku - Nordic Walking; cvičení očí,
správné dýchání + pružná páteř
- výstup na MALÝ BLANÍK naučnou stezkou k zřícenině kaple Maří Magdaleny.

Přednáškový blok:

Alžběta HAMSÍKOVÁ	- Zvelebení vlastních energií
Dr. Zdeněk KRUŠINA	- Tajuplná severská mytologie - obraz vesmíru a člověka
Markéta KRCHOVÁ	- Montessori metoda v praxi Rodinného centra
Ing. Karel FUNK	- Beseda s autorem průvodce zdravím „Od dětství k dědství“
Dr. Renata VAŽANSKÁ	- Jak můžeme ovlivnit dobrou funkci imunitního systému
Milan KRULIŠ	- Biblické archeologie a současnost
Ivana GRMELOVÁ	- Návrat ztracené duše
Ing. Otakar MORÁVEK	- Proč je důležitý pitný režim
Milena BOUČKOVÁ	- Vše pro zdravou páteř
Jiří BOHÁČ	- Japonský čajový obřad - Na cestách čaje s Jiřím
Marie ZÍTKOVÁ	- Světlo, láska, moudrost a síla - přerod člověka v lidskou bytost + meditace
Antonín ČERVENÝ	- Na kole za poznáním bližních i sebe sama
Ing. Zorka MOULISOVÁ	- Význam a působení andělských energií v době transformace
MUDr. Ondřej NÝVLT	- Nový projekt pro zdraví - SUNKINS

Doprava: vlastní, autobus, vlak - Vlašim město

Ubytování: ve 2 l. - 3 l. pokojích s vybavením v hotelu Vorlina

Strava: chutná, celodenní - klasická nebo bezmasá

Cena: 2.450,- Kč, při platbě do 8.4. bonus - kniha Karla FUNKA - Od dětství k dědství

Vzhledem k tomu, že je 8.5. státní svátek a tím i méně četná vnitrostátní doprava, v případě zájmu lze přijetí již 7.5.08. Pokud se tak rozhodnete, je nutné to nahlásit.

Regenerační centrum Harmonie nabízí v rámci projektu „Plnohodnotný život 3. tisíciletí ve zdraví a radosti“.

Možnosti týdních harmonizačních pobytů pro všechny věkové kategorie, kdy propojením úrovně těla - myslí - duše nalázejme cestu k duchovnímu rozvoji a novému nazírání na hodnotu života jako vzácného daru.

Více naleznete na www.rcharmonie.cz

Přednáškové akce a semináře s dr. Staňkem**15. 5. - 18. 5. 2008 Prodloužený víkend s dr. Staňkem**

Program: Vzorec chování je novou archou Noemovou. Možnosti člověka s ryzí duší. Pravdu nelze popsat, je třeba ji žít. Naše cesta do dimenze věčnosti. Ranní cvičení a odpolední turistika s F. Vrbou (dobrovolně).

Místo: Chata Panorama v Deštném v Orlických horách. Program začíná čtvrteční večeří.

Strava: Vegetariánská, odborně a velmi chutně připravovaná.

Cena: 1980 Kč. V ceně je ubytování, strava a program. Platí se buď předem nebo při nástupu na pobyt.

František Vrba – SATTVA
Dobrušská 539, 517 73 Opočno
informace na tel.: 494 668 377 nebo 608 577 791
pondělí až sobota 8 - 20 hod.
www.duchovnisetkani.cz

20. 7. - 26. 7. 2008 Nástup epochy duchovního člověka

Program: Co přináší člověku víra a co ateismus. Vzorec chování je novou archou Noemovou. Duchovní znovuzrození, cesta, kterou ukazuje Nazaretský mistr. Detoxikace trochu jinak. Vyprávění A. Červeného o Agape i jeho poslední cestě po Indii z letošního roku. Jednoduché cvičení jako doplněk programu.

Odborně vedou: MVDr. Josef Staňek, Ing. Antonín Červený, František Vrba.

Cena: Dospělí 3450 Kč, děti 12-18 let 2750 Kč

Už po několik roků je týden se známým brněnským spisovatelem a léčitelem MVDr. Josefem Staňkem za krátký čas beznadějně naplněn. Čtenáři jeho originálních, duchovně velmi výrazných knih (Láska mezi mužem a ženou z pohledu duševních a duchovních sil, Otevření třetího oka, Duchovní vývoj lidstva, Svatý grál a energie života a dalších) ho znají jako mimořádně erudovanou osobnost, člověka, který nenapodobitelným způsobem harmonizuje své posluchače a dokonale osvětluje a léčí jejich duše a těla.

Dalším účinkujícím hostem tohoto týdne bude Antonín Červený, brněnský cestovatel a léčitel z Agape, který se s námi rozdělí o dojmy nejen ze svých cest a zemí, které procestoval na svém kole.

Ostatní akce organizované Sattvou jsou podrobně vypsány na www.duchovnisetkani.cz

HLEDÁNÍ SVATÉHO GRÁLU – Inspirující informace a práce s energií

Seminář duchovního růstu a uvědomění ve spolupráci se známým spisovatelem Josefem Staňkem.

Program: Hovory s Josefem Staňkem, léčivé a transformující prožitky s Jindrou Chuchlovou + cvičení Sluneční jógy s dalším hostujícím lektorem - Františkem Vrbou

Termín: Víkend 25. - 27. 4. v Nymburce, hotel Zimní stadion, přednáškový sál
 Ubytování zajištěno v tomtéž hotelu v ceně od 160 do 300 Kč za osobu / 1noc + stravu
 (2x snídaně , 2 x oběd, 2 x večeře)

Cena semináře: 1600, - Kč, dále si hradíte :

Přihlášky: na tel. čísle 723305346 nebo na lalila@volny.cz nejpozději do 21. 4.

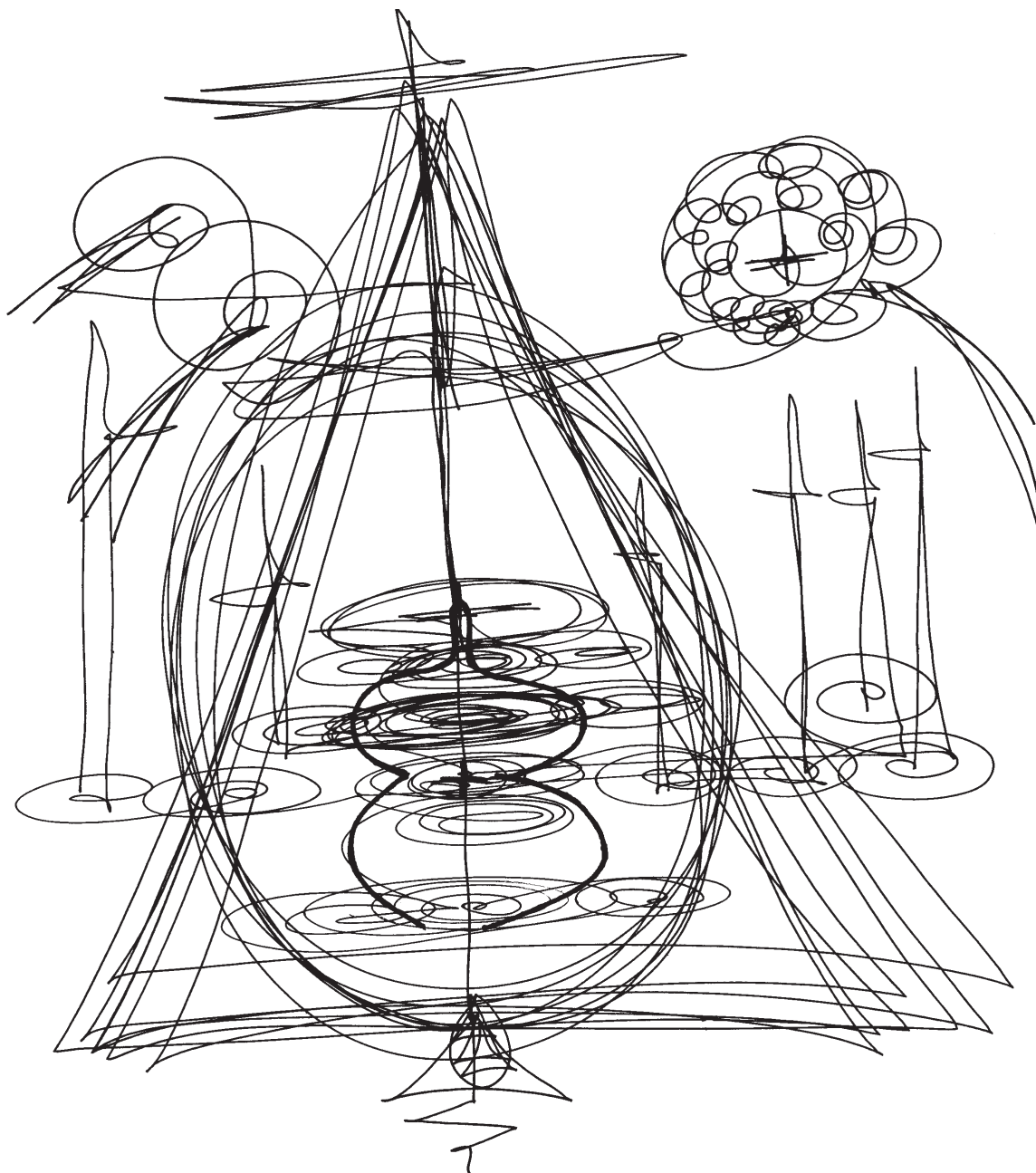
Nahrávky z přednášek

Stálá nabídka všech nahrávek s dr. Staňkem ve formátu MP3 je umístěna i na našich webových stránkách. Pokud si budete chtít kteroukoliv z nich zakoupit, je to stále možné. Doba doručení je asi 14 dní od objednání, neboť nahrávky nejsou skladem, ale musíme je objednávat. Přednáška, která se uskutečnila 16. 2. 2008 v Brně, se nenahrávala.

Občasník v digitální formě

Pokud byste si chtěli zaarchivovat Občasník v počítači a některá čísla Vám chybí, můžeme Vám poslat všechna čísla (od 0/03) v digitální formě (pdf.)

Cena: 150Kč

Energetická kresba pro posílení vitality pro toto jarní období

Energii lze čerpat přikládáním rukou na obrázek nebo nošením zmenšené kopie kresby u sebe a s prosbou k přírodním silám a Matce Zemi o předávání potřebné energie. (J. Brzobohatá)